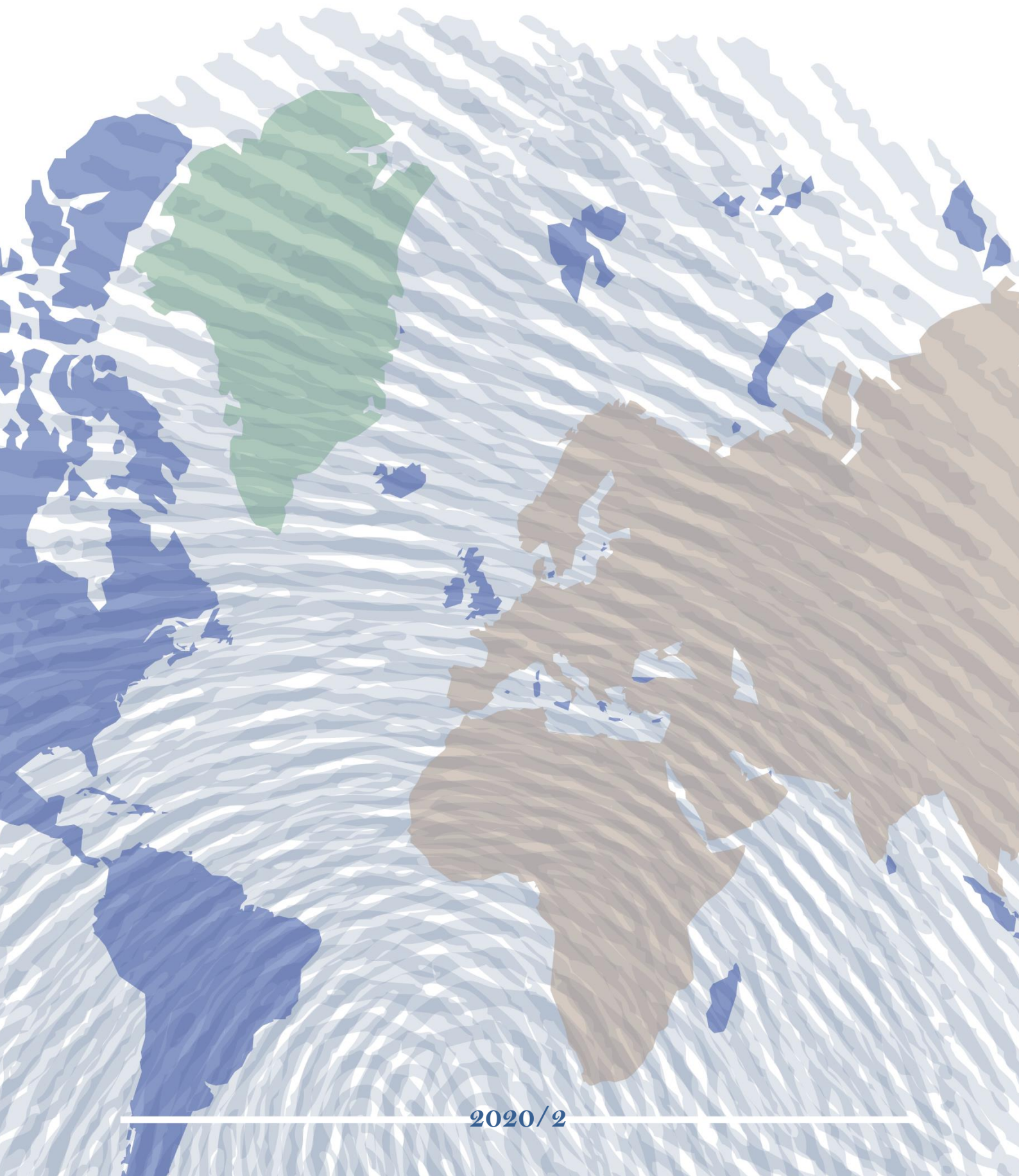

Revue@dipr.be

REVUE DE DROIT INTERNATIONAL PRIVE

Tijdschrift@ipr.be

TIJDSCHRIFT VOOR INTERNATIONAAL PRIVAATRECHT

19de jaargang –
19ième année

Redactie – Rédaction:

Ilse Couwenberg (Hof van Cassatie)
Johan Erauw (UGent)
Marc Fallon (UCLouvain la Neuve)
Stéphanie Francq (UCLouvain la Neuve)
Thalia Kruger (UAntwerpen)
Johan Meeusen (UAntwerpen)
Marta Pertegás Sender (UAntwerpen, UMaastricht)
Silvia Pfeiff (ULB)
Geert Van Calster (KU Leuven)
Cedric Vanleenhove (UGent)
Jinske Verhellen (UGent)
Patrick Wautelet (ULiège)

Samenstelling van dit nr. – Composition de ce n°:

Valerie De Ruyck – Jinske Verhellen

Uw bijdragen

Bijdragen voor het tijdschrift kunnen via e-mail worden toegezonden op het adres: tijdschrift@ipr.be. Het tijdschrift werkt met een double-blind peer review. Publicatie gebeurt alleen na controle door de redactieraad.

Vos contributions

Vos contributions pour la revue peuvent être envoyées à l'adresse suivante : revue@dipr.be. La revue fonctionne selon le système de double-blind peer review. La publication est soumise à l'accord du comité de rédaction.

Citeerwijze

Tijdschrift@ipr.be 2020/2

Mode de citation

Revue@dipr.be 2020/2

ISSN 2030-4072

INHOUD/CONTENU

RECHTSPRAAK/JURISPRUDENCE

Hof van Justitie, zaak C-267/19, PARKING d.o.o. en Interplastics s.r.o. tegen SAWAL d.o.o. en Letifico d.o.o., arrest van 7 mei 2020

Hof van Justitie, zaak C-641/18, LG e.a. tegen Rina SpA, Ente Registro Italiano Navale, arrest van 7 mei 2020

Hof van Justitie, zaak C-41/19, FX tegen GZ, arrest van 4 juni 2020

Hof van Justitie, zaak C-343/19, Verein für Konsumenteninformation tegen Volkswagen AG, arrest van 9 juli 2020

Hof van beroep Brussel, arrest van 25 februari 2020

Cour d'appel Mons, arrêt du 15 avril 2020

Cour d'appel Mons, arrêt du 11 juin 2020

Rechtbank van eerste aanleg Brussel (Ned.), vonnis van 11 mei 2020

Ondernemingsrechtbank Dendermonde, vonnis van 9 april 2020

ACTUALITEIT/ACTUALITÉ

Regelgeving / Réglementation

INHOUDSOPGAVE/TABLE DES MATIÈRES

RECHTSPRAAK/JURISPRUDENCE 4

Hof van Justitie, zaak C-267/19, PARKING d.o.o. en Interplastics s.r.o. tegen SAWAL d.o.o. en Letifco d.o.o., arrest van 7 mei 2020 4

Prejudiciële verwijzing – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Notarissen die handelen in het kader van procedures van gedwongen tenuitvoerlegging op grond van een bewijskrachtig document – Niet-contradictoire procedure – Discriminatieverbod – Artikel 18 VWEU – Recht op een eerlijk proces – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4

Renvoi préjudiciel – Règlement (UE) no 1215/2012 – Coopération judiciaire en matière civile – Notaires agissant dans le cadre des procédures d'exécution forcée sur le fondement d'un document faisant foi – Procédure non contradictoire – Principe de non-discrimination – Article 18 TFUE – Droit à un procès équitable – Article 47 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne 4

Hof van Justitie, zaak C-641/18, LG e.a. tegen Rina SpA, Ente Registro Italiano Navale, arrest van 7 mei 2020.... 5

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EG) nr. 44/2001 – Artikel 1, lid 1 – Begrippen “burgerlijke en handelszake” en “administratiefrechtelijke zaken” – Werkingsfeer – Activiteiten van bureaus voor de classificatie en certificering van schepen – Acta iure imperii en acta iure gestionis – Bevoegdheden van openbaar gezag – Immunitéit van rechtsmacht 5

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement (CE) no 44/2001 – Article 1er, paragraphe 1 – Notions de "matière civile et commerciale" et de "matière administrative" – Champ d'application – Activités des sociétés de classification et de certification des navires – Acta iure imperii et acta iure gestionis – Prerogatives de puissance publique – Immunité juridictionnelle 5

Hof van Justitie, zaak C-41/19, FX tegen GZ, arrest van 4 juni 2020 6

Prejudiciële verwijzing – Bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen op het gebied van onderhoudsverplichtingen – Verordening (EG) nr. 4/2009 – Artikel 41, lid 1 – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Artikel 24, punt 5 – Executoriale titel waarbij wordt vastgesteld dat er een aanspraak op levensonderhoud bestaat – Beroep ter voorkoming van tenuitvoerlegging – Bevoegdheid van het gerecht van de lidstaat van tenuitvoerlegging 6

Renvoi préjudiciel – Compétence, reconnaissance et exécution des décisions en matière d'obligations alimentaires – Règlement (CE) no 4/2009 – Article 41, paragraphe 1 – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement (UE) no 1215/2012 – Article 24, paragraphe 5 – Titre déclaré exécutoire, constatant une créance alimentaire – Action en opposition à exécution – Compétence de la juridiction de l'État membre d'exécution 6

Hof van Justitie, zaak C-343/19, Verein für Konsumenteninformation tegen Volkswagen AG, arrest van 9 juli 2020 7

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Artikel 7, punt 2 – Rechterlijke bevoegdheid ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad – Plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan – Plaats waar de schade is ingetreden – Manipulatie van emissiegegevens van door een autofabrikant geproduceerde motoren 7

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement (UE) no 1215/2012 – Article 7, point 2 – Compétence judiciaire en matière délictuelle ou quasi délictuelle – Lieu où le fait dommageable s'est produit – Lieu de la matérialisation du dommage – Manipulation des données relatives au rejet des gaz d'échappement de moteurs produits par un constructeur automobile 7

Hof van beroep Brussel, arrest van 25 februari 2020 8

Internationale bevoegdheid – Ouderlijke verantwoordelijkheid – Aansprakelijkheid – Artikel 19 Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) – Omgangsrecht – Artikel 12.3 Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) – Prorogatie van rechtsmacht – Artikel 8 Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) 8

Compétence internationale – Responsabilité parentale – Litispendance – Article 19 Règlement 2201/2003 (Bruxelles <i>Ibis</i>) – Droit de visite – Article 12.3 Règlement 2201/2003 (Bruxelles <i>Ibis</i>) – Prorogation de compétence – Article 8 Règlement 2201/2003 (Bruxelles <i>Ibis</i>)	8
Cour d’appel Mons, arrêt du 15 avril 2020	19
Tenuitvoerlegging – Buitenlandse rechterlijke beslissing – Uitvoerend roerend beslag – Bevel tot betalen – Bevoegde gerechtsdeurwaarder	19
Exécution – Jugement étranger – Saisie-exécution mobilière – Commandement de payer – Huissier de justice compétent	19
Cour d’appel Mons, arrêt du 11 juin 2020	24
Internationale bevoegdheid – Leningsovereenkomst – Artikel 23.1 Verordening 44/2001 (Brussel I) – Forumkeuze	24
Compétence internationale – Contrat de prêt – Article 23.1 Règlement 44/2001 (Bruxelles I) – Clause d’élection de for	24
Rechtbank van eerste aanleg Brussel (Ned.), vonnis van 11 mei 2020	31
Internationale bevoegdheid – Huwelijksvermogensrecht – Vereffening-verdeling – Verdeling onroerend goed – Artikelen 4,5,6,7 Verordening 2016/1103 (Huwelijksvermogensrecht) – Voorlopige maatregelen – Artikel 19 Verordening 2016/1103 (Huwelijksvermogensrecht) – Vestiging eigendomsrecht – Artikel 24, 1° Verordening 1215/2012 (Brussel <i>Ibis</i>) – Alimentatie – Artikel 5 Verordening 4/2009 (Alimentatie) – Toepasselijk recht – Zakelijke rechten – Artikel 87 WIPR – Erkenning – Buitenlandse rechterlijke beslissing – Artikel 24 WIPR	31
Compétence internationale – Régimes matrimoniaux – Liquidation-partage – Partage d’un bien immobilier – Articles 4,5,6,7 Règlement 2016/1103 (régimes matrimoniaux) – Mesures provisoires – Article 19 Règlement 2016/1103 (régimes matrimoniaux) – Etablissement d’un droit de propriété – Article 24, 1° Règlement 1215/2012 (Bruxelles <i>Ibis</i>) – Aliment – Article 5 Règlement 4/2009 (Aliments) – Droit applicable – Droits réels – Article 87 CODIP – Reconnaissance – Jugement étranger – Article 24 CODIP	31
Ondernemingsrechtbank Dendermonde, vonnis van 9 april 2020	48
Internationale bevoegdheid – Leningsovereenkomst – Artikel 7 Verordening 1215/2012 (Brussel <i>Ibis</i>) – Toepasselijk recht – Leningsovereenkomst – Artikel 3 Verordening 593/2008 (Rome I)	48
Compétence internationale – Contrat de prêt – Article 7 Règlement 1215/2012 (Bruxelles <i>Ibis</i>) – Droit applicable – Contrat de prêt – Article 3 Règlement 593/2008 (Rome I)	48
ACTUALITEIT/ACTUALITÉ	52
Regelgeving / Réglementation	52

RECHTSPRAAK/JURISPRUDENCE

Hof van Justitie, zaak C-267/19, PARKING d.o.o. en Interplastics s.r.o. tegen SAWAL d.o.o. en Letifico d.o.o., arrest van 7 mei 2020

Prejudiciële verwijzing – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Notarissen die handelen in het kader van procedures van gedwongen tenuitvoerlegging op grond van een bewijskrachtig document – Niet-contradictoire procedure – Discriminatieverbod – Artikel 18 VWEU – Recht op een eerlijk proces – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie

Renvoi préjudiciel – Règlement (UE) no 1215/2012 – Coopération judiciaire en matière civile – Notaires agissant dans le cadre des procédures d'exécution forcée sur le fondement d'un document faisant foi – Procédure non contradictoire – Principe de non-discrimination – Article 18 TFUE – Droit à un procès équitable – Article 47 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

[Hier](#), vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-641/18, LG e.a. tegen Rina SpA, Ente Registro Italiano Navale, arrest van 7 mei 2020

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EG) nr. 44/2001 – Artikel 1, lid 1 – Begrippen “burgerlijke en handelszake” en “administratiefrechtelijke zaken” – Werkingssfeer – Activiteiten van bureaus voor de classificatie en certificering van schepen – Acta iure imperii en acta iure gestionis – Bevoegdheden van openbaar gezag – Immuniteit van rechtsmacht

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement (CE) no 44/2001 – Article 1er, paragraphe 1 – Notions de “matière civile et commerciale” et de “matière administrative” – Champ d’application – Activités des sociétés de classification et de certification des navires – Acta iure imperii et acta iure gestionis – Prérogatives de puissance publique – Immunité juridictionnelle

[Hier](#), vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-41/19, FX tegen GZ, arrest van 4 juni 2020

Prejudiciële verwijzing – Bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen op het gebied van onderhoudsverplichtingen – Verordening (EG) nr. 4/2009 – Artikel 41, lid 1 – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Artikel 24, punt 5 – Executoriale titel waarbij wordt vastgesteld dat er een aanspraak op levensonderhoud bestaat – Beroep ter voorkoming van tenuitvoerlegging – Bevoegdheid van het gerecht van de lidstaat van tenuitvoerlegging

Renvoi préjudiciel – Compétence, reconnaissance et exécution des décisions en matière d’obligations alimentaires – Règlement (CE) no 4/2009 – Article 41, paragraphe 1 – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement (UE) no 1215/2012 – Article 24, paragraphe 5 – Titre déclaré exécutoire, constatant une créance alimentaire – Action en opposition à exécution – Compétence de la juridiction de l’État membre d’exécution

[Hier](#), vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van Justitie, zaak C-343/19, Verein für Konsumenteninformation tegen Volkswagen AG, arrest van 9 juli 2020

Prejudiciële verwijzing – Justitiële samenwerking in burgerlijke zaken – Verordening (EU) nr. 1215/2012 – Artikel 7, punt 2 – Rechterlijke bevoegdheid ten aanzien van verbintenissen uit onrechtmatige daad – Plaats waar het schadebrengende feit zich heeft voorgedaan – Plaats waar de schade is ingetreden – Manipulatie van emissiegegevens van door een autofabrikant geproduceerde motoren

Renvoi préjudiciel – Coopération judiciaire en matière civile – Règlement (UE) no 1215/2012 – Article 7, point 2 – Compétence judiciaire en matière délictuelle ou quasi délictuelle – Lieu où le fait dommageable s’est produit – Lieu de la matérialisation du dommage – Manipulation des données relatives au rejet des gaz d’échappement de moteurs produits par un constructeur automobile

[Hier](#), vindt u de volledige tekst van dit arrest.

[Ici](#), vous trouverez le texte intégral de cet arrêt.

Hof van beroep Brussel, arrest van 25 februari 2020

Internationale bevoegdheid – Ouderlijke verantwoordelijkheid – Aanhangigheid – Artikel 19 Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) – Omgangsrecht – Artikel 12.3 Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis) – Prorogatie van rechtsmacht – Artikel 8 Verordening 2201/2003 (Brussel IIbis)

Compétence internationale – Responsabilité parentale – Litispendance – Article 19 Règlement 2201/2003 (Bruxelles IIbis) – Droit de visite – Article 12.3 Règlement 2201/2003 (Bruxelles IIbis) – Prorogation de compétence – Article 8 Règlement 2201/2003 (Bruxelles IIbis)

Inzake van:

L.F., RRN [...], wonende te [...],
appellant,
geïntimeerde op incidenteel hoger beroep,

bijgestaan door Mr. Lammens Silke, advocaat te 2000 Antwerpen, Verlatstraat 23-25 10,

Tegen:

D.S., RRN [...], wonende te [...],
geïntimeerde,
appellante op incidenteel hoger beroep,

bijgestaan door Mr. Ferrari Maria Luisa, advocaat te 9000 Gent, Coupure Rechts 224.

Gelet op de stukken van de rechtspleging, inzonderheid:

- het eindvonnis op tegenspraak uitgesproken door de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel d.d. 25 juli 2019, waarvan geen akte van betekening wordt neergelegd;
- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van het hof op 12 september 2019;
- de syntheseconclusie van geïntimeerde neergelegd ter griffie op 15 november 2019;
- de door partijen neergelegde dossiers.

Appellant verklaart niet geantwoord te hebben op de conclusie van geïntimeerde van 15 november 2019 en te verwijzen naar zijn akte van hoger beroep (zie proces-verbaal van de terechtzitting).

I. Voorgaanden

Partijen hebben elkaar in 2014 leren kennen via een datingsite en hebben een relatie met elkaar onderhouden.

Geïntimeerde was gehuwd in Italië en heeft uit dat huwelijk één zoon, A., thans 10 jaar.

Uit hun relatie is één kind geboren:

L.L., geboren op [...] te [...] (Italië), thans bijna 5 jaar.

Het kind werd reeds vóór de geboorte door appelland erkend voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te [...] (Italië).

Het kind heeft de dubbele Belgische en Italiaanse nationaliteit.

Volgens geïntimeerde kwam het reeds in 2017 tot een breuk tussen partijen, terwijl appelland dat betwist.

Het staat in elk geval vast dat appelland einde 2017 zich voor zijn werk in [...] (Frankrijk) vestigde tot en met juni 2018, en dat geïntimeerde hem aldaar geregeld kwam opzoeken samen met L.L., aldus ook op 23 maart 2018, waarna het kind aldaar bij appelland bleef, in een eerste periode samen met geïntimeerde, terwijl geïntimeerde op 14 juni 2018 terug naar Italië ging. Omtrent de exacte omstandigheden daarvan zijn partijen het oneens. Vervolgens ontstond er in de tweede helft van juni 2018 een felle discussie en ruzie tussen partijen, waarbij appelland met de dochter L.L. op 17 juni 2018 terug naar België kwam, terwijl geïntimeerde in Italië verbleef.

Op 2 juli 2018 legde geïntimeerde een verzoekschrift neer voor de rechtbank te Milaan krachtens artikel 7 van de Italiaanse wet 64/1994 die het verdrag van Den Haag van 25 oktober 1980 goedkeurde, teneinde een internationaal bevel tot terugkeer van het kind te bekomen en het verval van het ouderlijk gezag in hoofde van appelland.

Op dezelfde datum van 2 juli 2018 legde geïntimeerde tevens een verzoekschrift neer voor de jeugdrechtbank te Monza (Italië) tot het verkrijgen van het exclusieve verblijfsrecht van het kind met opschorting van de contacten van de vader, of waarbij deze in een beschermde omgeving moesten plaatsvinden, alsook om een financiële regeling te treffen omtrent L.L..

Op 20 juli 2018 legde appelland een verzoekschrift neer voor de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel met het oog op de toekenning van de exclusieve uitoefening van het ouderlijk gezag, het hoofdverblijf van het kind, een secundair verblijf bij geïntimeerde voor te behouden, van de kinderbijslag / het groeipakket, een onderhoudsbijdrage van € 150 per maand en de helft van de buitengewone kosten.

Bij een vonnis van 16 augustus 2018, uitgesproken op verstek t.a.v. geïntimeerde, oordeelde de familierechtbank als volgt:

- gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag;
- hoofdverblijf aan appelland en inschrijving in de bevolkingsregisters op zijn adres;
- voorbehoud aan geïntimeerde voor eventuele vorderingen aangaande secundair verblijf;
- verbod voor geïntimeerde om met L.L. het Belgische grondgebied te verlaten;
- veroordeling van geïntimeerde tot een onderhoudsbijdrage van € 150 per maand vanaf 1 augustus 2018;
- bijdrage van elke ouder in de helft van de op limitatieve wijze bepaalde buitengewone kosten;
- toekenning van de kinderbijslag aan appelland?

De zaak werd in voortzetting gesteld op de zitting van de familierechtbank van 25 september 2018 om geïntimeerde toe te laten alsnog aanwezig te zijn. Tevens werd de persoonlijke verschijning van geïntimeerde bevolen.

Vanaf 3 september 2018 liep L.L. school in de eerste kleuterklas 1KLB in het [...] Grimbergen.

Op 16 oktober 2018 hebben partijen, elk bijgestaan door een afzonderlijk advocaat, een akkoordconclusie neergelegd voor de familierechtbank te Brussel. Beide partijen verschenen ter zitting op 16 oktober 2018 vertegenwoordigd door hun advocaat.

Bij een akkoordvonnis van 24 oktober 2018 werd dit akkoord bekrachtigd als volgt (onder meer):

- gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag;
- hoofdverblijf bij appellant, en bij hem sociaal, administratief en fiscaal ten laste;
- secundair verblijf bij geïntimeerde eenmaal per maand voor een periode van maximaal 5 aaneengesloten dagen waarin een weekend is begrepen, en enkel voor zover voldaan kan worden aan de schoolverplichtingen van L.L. in België;
- geïntimeerde kan gedurende deze periodes met L.L. naar Italië reizen voor zover appellant weet waar zijn dochter effectief verblijft en hij haar te allen tijde kan contacteren en zo nodig bezoeken;
- gelet op het feit dat geïntimeerde zonder inkomsten was, neemt appellant alle kosten van L.L. ten laste zonder tussenkomst van geïntimeerde;
- kinderbijslag aan appellant;
- door de ondertekening van deze akkoordconclusie verbindt geïntimeerde er zich toe afstand van geding en van vordering te laten “acteren” (*sic*) voor de Italiaanse rechter in alle procedures die zij in Italië heeft ingeleid ten laste van appellant in het geschil tussen beiden i.v.m. hun dochter L.L..

Op 3 maart 2019 vertrok geïntimeerde met L.L. vanuit Zaventem naar Milaan, en sindsdien is zij niet meer met het kind naar België teruggekomen. Sinds 3 maart 2019 heeft appellant zijn dochter niet meer gezien.

Op 22 maart 2019 legde appellant een verzoek neer bij de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel op grond van de blijvende saisine van de familierechtbank overeenkomstig artikel 1253ter/7 Ger.W. met verzoek tot vaststelling van de zaak, met vermelding dat gebleken was dat geïntimeerde in weerwil van het akkoordvonnis van 24 oktober 2018 met het kind vertrokken was naar Italië en weigerde de woonplaats van partijen in België te vervoegen.

De zaak werd vastgesteld op de zitting van 14 mei 2019, waarop partijen conclusietermijnen afspraken en de zaak voor behandeling werd uitgesteld naar de zitting van 21 juni 2019.

II. Vonnis A Quo

Bij het thans bestreden eindvonnis van 25 juli 2019 verwijst de eerste rechter partijen in toepassing van artikel 19, derde lid van de Verordening 2201/2003 van 27 november 2003 [= Brussel *IIbis*-verordening] voor de verdere behandeling van de zaak naar de rechtbank te Monza (Italië).

III. Voorwerp van het hoger beroep

Overeenkomstig zijn verzoekschrift tot hoger beroep vordert appellant, met de hervorming van het vonnis *a quo*:

- vast te stellen dat er geen toepassing meer gemaakt kan worden van artikel 19, tweede lid Brussel *IIbis*-verordening aangezien dit niet *in limine litis* werd opgeworpen, en geïntimeerde deelnam aan de procedure in eerste aanleg zonder enig voorbehoud en met de verbintenis afstand te doen van haar geding en van haar vordering in Italië;
- de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken te bevestigen bij toepassing van artikel 10 Brussel *IIbis*-verordening;
- te zeggen voor recht dat het ouderlijk gezag verder gezamenlijk door partijen uitgeoefend wordt;
- te zeggen voor recht dat L.L. ingeschreven blijft op het adres van appellant te [...] met mogelijkheid voor appellant om deze hoofdverblijfplaats te wijzigen naar een ander adres,
- te zeggen voor recht dat het verblijf van L.L. bij geïntimeerde gedurende 5 opeenvolgende dagen wordt afgeschaft;
- akte te nemen van zijn aanbod dat geïntimeerde uitsluitend contacten kan hebben met L.L. onder toezicht van een derde in een neutrale bezoekruimte, volgens frequentie en modaliteiten aldaar te bepalen;

- geïntimeerde te veroordelen tot verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag dat zij het kind niet terugbrengt naar appelland in België;
- aan geïntimeerde het verbod op te leggen om met het kind naar het buitenland te vertrekken onder verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag en per inbreuk;
- te zeggen voor recht dat de kinderbijslag / het groeipakket en alle andere sociale en fiscale voordelen aan appelland blijven toekomen;
- akte te verlenen van zijn voorbehoud tot het vorderen van een onderhoudsbijdrage voor L.L..

Geïntimeerde vordert het hoger beroep onontvankelijk te verklaren alsook ongegrond en het vonnis *a quo* te bevestigen.

IV. Nieuwe vordering in hoger beroep

Geïntimeerde vordert tevens appelland te veroordelen tot betaling aan haar van € 6.000 ten titel van schade geleden wegens tergend en roekeloos hoger beroep.

Appelland vordert deze nieuwe vordering van geïntimeerde ongegrond te verklaren.

V. Beoordeling

1. *Aangaande de ontvankelijkheid van het hoger beroep*

Overwegende dat geïntimeerde weliswaar de onontvankelijkheid van het hoger beroep inroept, maar geen enkele reden van onontvankelijkheid opgeeft;

Dat het hof evenmin enige ambtholve op te werpen grond van onontvankelijkheid van het hoger beroep vaststelt;

Dat het hoger beroep ontvankelijk is.

2. *Aangaande de internationale rechtsmacht van de Belgische rechtbanken*

1. Overwegende dat geïntimeerde met de eerste rechter van oordeel is dat de Belgische rechtbanken in deze geen internationale rechtsmacht hebben, terwijl appelland van oordeel is dat de Belgische rechtbanken wél internationale rechtsmacht hebben.

2. Overwegende dat artikel 19 Brussel IIbis-verordening bepaalt:

“Aanhangigheid en onderling samenhangende procedures

1. [...]

2. Wanneer bij gerechten van verschillende lidstaten procedures betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid voor een kind aanhangig zijn welke hetzelfde onderwerp betreffen en op dezelfde oorzaak berusten, houdt het gerecht waarbij de zaak het laatst is aangebracht, zijn uitspraak ambtshalve aan totdat de bevoegdheid van het gerecht waarbij de zaak het eerst is aangebracht, vaststaat.

3. Wanneer de bevoegdheid van het gerecht waarbij de zaak het eerst is aangebracht, vaststaat, verwijst het gerecht waarbij de zaak het laatst is aangebracht, partijen naar dat gerecht.

In dit geval kan de partij die de procedure aanhangig heeft gemaakt bij het gerecht waarbij de zaak het laatst is aangebracht, die vordering aanhangig maken bij het gerecht waarbij de zaak het eerst is aangebracht.”

3. Overwegende dat vaststaat dat na het akkoord van partijen d.d. 16 oktober 2018 dat gehomologeerd werd bij akkoord-eindvonnis van de familierechtbank te Brussel van 24 oktober 2018, de verhouding tussen partijen relatief gestabiliseerd werd;

Dat geïntimeerde met het kind L.L. naar Italië vertrokken is op 3 maart 2019 en sindsdien bestendig met het gemeenschappelijke kind in Italië verblijft, tegen de wil in van appellant.

4. Overwegende dat appellant het nodige deed om overeenkomstig het Verdrag van Den Haag van 1980 met betrekking tot de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen een terugleidingsprocedure op te starten voor de rechtbank te Milaan;

Dat bij vonnis van 1 oktober 2019 de jeugdrechtbank te Milaan weigerde de terugkeer van L.L. naar België te bevelen, op grond van de overweging dat de gewone verblijfplaats van het kind in Italië gelegen was, en er dienvolgens geen sprake was van ontvoering door geïntimeerde in de zin van het Verdrag van Den Haag van 1980;

Dat appellant op 2 december 2019 een voorziening in cassatie instelde tegen dit vonnis bij het *Suprema Corte di Cassazione* (vertaling uit het Italiaans: “hoogste hof van cassatie”) te Rome (stuk II.14);

Dat op datum van het in beraad nemen van huidige zaak (18 februari 2020) er nog geen uitspraak was, zodat op heden de zaak van de internationale ontvoering van het kind L.L. voor de Italiaanse rechtbanken nog niet definitief beslecht is.

5. Overwegende dat appellant op 22 maart 2019 een verzoek neerlegde bij de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel op grond van de blijvende saisine van de familierechtbank overeenkomstig artikel 1253ter/7 Ger.W. met verzoek tot vaststelling van de zaak, met vermelding dat gebleken was dat geïntimeerde in weerwil van het akkoordvonnis van 24 oktober 2018 met het kind vertrokken was naar Italië en weigerde de woonplaats van partijen in België te vervoegen.

6. Overwegende dat het aan de familierechtbank die, nadat er een eindvonnis werd uitgesproken, geadieerd wordt op basis van de blijvende saisine bepaald in artikel 1253ter/7 Ger.W. behoort om, zelfs ambtshalve, zijn internationale rechtsmacht opnieuw te onderzoeken (art. 12 WIPR), net zoals in het geval de familierechtbank door middel van een verzoekschrift of door middel van een dagvaarding geadieerd wordt van een vordering tot wijziging van een vorig eindvonnis of eindarrest, zoals terecht overwogen door de eerste rechter;

Dat de blijvende saisine van de familierechtbank immers enkel een vereenvoudigde wijze inhoudt van (opnieuw) aanhangig maken van dezelfde zaak voor dezelfde rechtbank nadat er in een vorige procedure reeds een eindvonnis werd geveld; dat na het eindvonnis de zaak op de rol van de familierechtbank ingeschreven blijft waardoor zij op een later tijdstip op verzoek van de belanghebbende partij opnieuw voor dezelfde rechtbank kan worden gebracht zonder dat deze partij daartoe een nieuwe gedinginleidende akte (dagvaarding of verzoekschrift) hoeft uit te brengen;

Dat dit mechanisme aldus geenszins vergeleken kan worden met de situatie waarbij de zaak na een tussenvonnis van de familierechtbank naar de rol werd verzonden (bv. in afwachting van de resultaten van een onderzoeksmaatregel of met het oog op een latere evaluatie), en zij vervolgens op verzoek van de belanghebbende partij opnieuw op een zitting kan worden vastgesteld;

Dat in tegenstelling tot wat appellant voorhoudt, het beginsel van het voortdurende forum (*‘perpetuatio fori’ / ‘for perpétuel’*) – dat inhoudt dat de gebeurtenissen van na het adiëren van de rechter (bv. het verplaatsen van het gewone verblijf van het kind naar een andere Staat) geen weerslag

hebben op de bevoegdheid van een gerecht die immers beoordeeld moet worden op het ogenblik dat het geadieerd wordt – niet voortduurt over de opeenvolgende saisines van dezelfde rechtbank, zelfs niet als die elkaar kort opvolgen;

Dat indien na een eindvonnis waarin, zoals *in casu*, de familierechtbank zijn internationale rechtsmacht heeft aanvaard, dezelfde [Belgische] familierechtbank opnieuw geadieerd wordt op basis van de blijvende saisine, de familierechtbank opnieuw zijn internationale rechtsmacht dient te onderzoeken door zich te plaatsen op de datum van de nieuwe aanhangigmaking van de zaak, *in casu* dus op 22 maart 2019.

7. Overwegende dat vaststaat dat op deze datum van 22 maart 2019 reeds voordien een rechtbank in een andere Staat geadieerd werd, namelijk de rechtbank te Monza in Italië die door geïntimeerde reeds op 2 juli 2018 geadieerd werd tot het verkrijgen van het exclusieve verblijfsrecht van het kind met opschorting van de contacten van de vader, of waarbij deze contacten in een beschermde omgeving moesten plaatsvinden, alsook om een financiële regeling te treffen omtrent L.L.;

Dat het eerste vonnis van de rechtbank te Monza dateert van 18 oktober 2018, waarbij het kind L.L. exclusief werd toegewezen aan geïntimeerde met verblijfplaats, in geval van terugkeer naar Italië, in de woning van de moeder, en waarbij de zaak voor verdere behandeling werd vastgesteld op de zitting van 20 februari 2019; dat de zaak er vervolgens werd uitgesteld naar de zitting van 12 maart 2019 en nadien naar de zitting van 15 mei 2019;

Dat appellant op de zitting van de rechtbank te Monza van 15 mei 2019 verschenen is, en de rechtbank bij vonnis van 16 mei 2019 het vonnis van 18 oktober 2018 bevestigde en bijkomende maatregelen nam i.v.m. het omgangsrecht van appellant in Italië, met verbod tot het verlaten van het Italiaanse grondgebied met het kind; dat de zaak voor verdere behandeling werd uitgesteld naar de zitting van 10 juli 2019 en vervolgens naar een zitting in november 2019;

Overwegende dat aldus vaststaat dat de Italiaanse rechtbank te Monza werd geadieerd voordat de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 22 maart 2019 werd geadieerd op basis van de blijvende saisine van de familierechtbank.

8. Overwegende evenwel dat, in tegenstelling tot wat de eerste rechter overweegt, geïntimeerde in de akkoordconclusie neergelegd voor de eerste rechter op 16 oktober 2018 niet enkel akkoord gegaan is over de internationale bevoegdheid van de Belgische rechtbanken op dat ogenblik – wat overeenkomstig artikel 12.3 Brussel IIbis-verordening aanleiding geeft tot prorogatie van rechtsmacht: *“De gerechten van een lidstaat zijn ook in andere procedures dan die welke in lid 1 worden bedoeld, bevoegd ter zake van de ouderlijke verantwoordelijkheid voor een kind, indien:*

a) het kind een nauwe band met die lidstaat heeft, met name omdat een van de personen die de ouderlijke verantwoordelijkheid dragen, zijn gewone verblijfplaats in die lidstaat heeft of omdat het kind onderdaan van die lidstaat is;

en

b) hun bevoegdheid op het tijdstip waarop de zaak bij het gerecht aanhangig is gemaakt, uitdrukkelijk dan wel op enige andere ondubbelzinnige wijze is aanvaard door alle partijen bij de procedure en door het belang van het kind wordt gerechtvaardigd.”,

maar dat geïntimeerde in datzelfde akkoord tevens ondubbelzinnig en onvoorwaardelijk akkoord ging om afstand van geding en afstand van vordering te doen en dit te laten vaststellen voor de Italiaanse rechter, en dit in alle procedures die zij op dat ogenblik voor de Italiaanse rechtbanken tegen appellant had ingeleid in het geschil dat tussen hen gerezen was in verband met het gemeenschappelijke kind L.L. (punt 11 van de akkoordconclusie);

Dat in het akkoordvonnis van 24 oktober 2018 elke partij veroordeeld werd, voor zoveel als nodig, om het uit te voeren (vonnis p. 3);

Dat aldus vaststaat dat geïntimeerde onvoorwaardelijk afstand van geding heeft gedaan van de procedure die zij voorheen voor de Italiaanse rechtbank te Monza had ingesteld, en dat zij bovendien veroordeeld werd bij een uitvoerbaar vonnis om deze afstand van geding te laten vaststellen voor de Italiaanse rechtbank;

Overwegende dat geïntimeerde tevergeefs aanvoert dat zij deze akkoordconclusie niet zelf heeft ondertekend;

Dat deze akkoordconclusie immers werd ondertekend door de advocaat op wie zij toen een beroep had gedaan, mr. Carlo Tiribelli, advocaat te Antwerpen;

Dat een advocaat als gevolmachtigde van de partij kan verschijnen zonder dat hij van enige volmacht moet doen blijken, behalve als de wet een bijzondere lastgeving vereist, wat hier niet het geval is nu het geenszins om een dading gaat (art. 440 Ger.W.);

Dat het hof vaststelt dat geïntimeerde geen ontkenning van proceshandeling heeft gesteld met betrekking tot dit akkoord dat door mr. Carlo Tiribelli in haar naam werd ondertekend en neergelegd teneinde de rechtbank te verzoeken deze handeling van onwaarde te verklaren overeenkomstig artikel 848 Ger.W.; dat geïntimeerde op geen enkele manier bewijst dat zij aan mr. Carlo Tiribelli geen mandaat gegeven heeft om deze akkoordconclusie te ondertekenen en neer te leggen voor de familierechtbank;

Dat geïntimeerde ook tevergeefs voorhoudt dat zij haar akkoord zoals neergelegd in de akkoordconclusie van 16 oktober 2018 slechts onder dwang vanwege appellant gesloten zou hebben; dat zij daarvan geen enkel bewijs levert;

Dat de bewering van geïntimeerde ook tegengesproken wordt door de feiten, nu geïntimeerde na het akkoordvonnis van 24 oktober 2018 dit akkoord nog heeft uitgevoerd tot 3 maart 2019 (dit is meer dan vier maanden), tot op het ogenblik dat zij met L.L. vanuit Zaventem naar Milaan vertrokken is en nadien niet meer met het kind terug naar appellant in België gekomen is;

Overwegende dat nu geïntimeerde op 16 oktober 2018 onvoorwaardelijk afstand van geding heeft gedaan van de procedure die zij voorheen voor de Italiaanse rechtbank te Monza had ingesteld en zij bij vonnis van 24 oktober 2018 veroordeeld werd om deze afstand van geding uit te voeren, vastgesteld moet worden dat minstens vanaf 24 oktober 2018 geïntimeerde zich niet meer kan beroepen op het bestaan van een voorheen ingeleide procedure voor de Italiaanse rechtbanken om de internationale bevoegdheid van de Belgische rechtbanken af te wijzen;

Dat het loutere feit dat zij, in strijd met haar akkoord van 16 oktober 2018 en met het akkoordvonnis van 24 oktober 2018, nadien niet de nodige stappen heeft ondernomen om deze onvoorwaardelijke afstand van geding te laten vaststellen door de rechtbank te Monza maar wel integendeel deze procedure aldaar heeft voortgezet, niet vermag daar anders over te oordelen;

Dat het feit dat de rechtbank te Monza nadien de bevoegdheid van de Italiaanse rechtbanken bevestigd heeft, dan ook niet relevant is.

9. Overwegende dat derhalve nagegaan dient te worden of op het ogenblik dat appellant op 22 maart 2019 zijn verzoek neerlegde bij de familierechtbank van de Nederlandstalige rechtbank van

eerste aanleg te Brussel op grond van de blijvende saisine van de familierechtbank overeenkomstig artikel 1253ter/7 Ger.W., de Belgische rechtbanken rechtsmacht hadden;

Overwegende dat artikel 8 Brussel IIbis-verordening bepaalt:

“Algemene bevoegdheid

- 1. Ter zake van de ouderlijke verantwoordelijkheid zijn bevoegd de gerechten van de lidstaat op het grondgebied waarvan het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip dat de zaak bij het gerecht aanhangig wordt gemaakt.*
- 2. Het bepaalde in lid 1 geldt onder voorbehoud van de artikelen 9, 10 en 12.”*

Dat derhalve nagegaan dient te worden of op het ogenblik dat appellant de familierechtbank te Brussel opnieuw adieerde, dit is op 22 maart 2019, het gemeenschappelijke kind L.L. zijn gewone verblijfplaats in België had;

Overwegende dat het begrip “gewone verblijfplaats” in de zin van artikel 8, eerste lid van de verordening aldus moet worden uitgelegd *“dat deze verblijfplaats de plaats is die een zekere integratie van het kind in een sociale en familiale omgeving tot uitdrukking brengt; daartoe moet onder meer rekening worden gehouden met de duur, de regelmatigheid, de omstandigheden en de redenen van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat en van de verhuizing van het gezin naar die Staat, de nationaliteit van het kind, de plaats waar en de omstandigheden waaronder het naar school gaat, de talenkennis en de familiale en sociale banden van het kind in die Staat. Het staat aan de nationale rechter om de gewone verblijfplaats van het kind te bepalen, rekening houdend met alle feitelijke omstandigheden die eigen zijn aan elke zaak”* (HvJ 2 april 2009, zaak C-523/07, betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus [Finland], punt 44);

Dat op basis daarvan het vaststaat dat het kind L.L. op 22 maart 2019 zijn gewone verblijfplaats in België had, gelet, onder meer, op de gegevens dat het kind de maanden voordien met zijn beide ouders in België woonde (sinds 17 juni 2018 samen met de vader, naderhand samen met de vader én de moeder), in België ingeschreven was in de bevolkingsregisters, de Belgische nationaliteit heeft, in België naar school ging, en de taal van het gebied waar het woonde en verbleef, namelijk het Nederlands, sprak (naast het Italiaans);

Dat de school hierbij een belangrijk element vormt bij de beoordeling van de gewone verblijfplaats van een kind, nu dit een substantieel deel van de dagindeling en dus van de realiteit van de beleving van het kind bepaalt; dat appellant het bewijs bijbrengt dat L.L. was ingeschreven in de [...] Grimbergen, voorheen reeds in het schooljaar 2017-2018 tot appellant naar Toulouse vertrok, en vervolgens opnieuw vanaf 3 september 2018 in het schooljaar 2018-2019 (getuigschrift van de directeur d.d. 16 mei 2019 – stuk II.9), alsook dat L.L. daadwerkelijk naar deze school ging (foto’s – stukken II.10);

Dat het hof dan ook, in tegenstelling tot de eerste rechter, van oordeel is dat de Belgische rechtbanken in deze rechtsmacht hebben, zodat er geen reden is om overeenkomstig artikel 19, derde lid Brussel IIbis-verordening de partijen te verwijzen naar de Italiaanse rechtbank te Monza;

Dat het hoger beroep op dit punt gegrond is.

3. Aangaande de grond van het voorwerp van het hoger beroep

1. Aangaande de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag

Overwegende dat er reden is om te zeggen voor recht dat partijen verder gezamenlijk het ouderlijk gezag over L.L. uitoefenen.

2. *Aangaande de verblijfsregeling en de inschrijving in het bevolkingsregister*

Overwegende dat er reden is om te zeggen voor recht dat L.L. verder haar hoofdverblijf heeft bij appellant en verder ingeschreven blijft op het adres van appellant in België, [...];

Dat er daarentegen geen reden is om aan appellant de mogelijkheid te geven om deze hoofdverblijfplaats te wijzigen naar een ander adres, nu dit een *actio ad futurum* is.

3. *Aangaande het secundair verblijf van L.L. bij geïntimeerde*

Overwegende dat het voorbarig is om thans te zeggen voor recht dat het verblijf van L.L. bij geïntimeerde gedurende 5 opeenvolgende dagen wordt afgeschaft en dat geïntimeerde uitsluitend contact kan hebben met L.L. onder toezicht van een derde in een neutrale bezoekerimte, volgens frequentie en modaliteiten aldaar te bepalen, zoals door appellant gevorderd;

Dat het eveneens voorbarig is om te oordelen over de vordering van appellant om geïntimeerde te veroordelen tot verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag dat zij het kind niet terugbrengt naar appellant in België, en om aan geïntimeerde het verbod op te leggen om met het kind naar het buitenland te vertrekken onder verbeurte van een dwangsom van € 500 per dag en per inbreuk;

Dat de debatten op al deze punten heropend worden, teneinde partijen toe te laten, na kennisname van huidig arrest, met kennis van zaken standpunt in te nemen over de omvang en de modaliteiten van het secundair verblijf van het kind bij geïntimeerde, en over de noodzaak om de verbeurte van een dwangsom op te leggen;

Overwegende dat het hof partijen wijst op de mogelijkheid om een beroep te doen op het *Pre-Mediation Bureau*, dat een pilootproject is rond internationale bemiddeling met focus op kindervervoeringszaken, dat werd opgericht door *Child Focus* met de steun van de Europese Commissie, waarbij ingeval de ouders een beroep wensen te doen op internationale bemiddeling het *Pre-Mediation Bureau* twee gespecialiseerde bemiddelaars inschakelt waarna de eigenlijke bemiddeling van start kan gaan (die drie dagen kan duren) [mediation@childfocus.org – tel (32)(0)471/88.27.36].

4. *Aangaande de kinderbijslag / het groeipakket en de andere sociale en fiscale voordelen*

Overwegende dat nu het hoofdverblijf van L.L. blijvend aan appellant wordt toegekend, er reden is om te zeggen voor recht dat de kinderbijslag / het groeipakket en alle andere sociale en fiscale voordelen aan appellant blijven toekomen.

5. *Voorbehoud voor het vorderen van een onderhoudsbijdrage*

Overwegende dat appellant vraagt hem akte te verlenen van zijn voorbehoud tot het vorderen vanwege geïntimeerde van een onderhoudsbijdrage voor L.L.;

Overwegende dat het evenwel niet tot de taak van de hoven en rechtbanken behoort om aan een procespartij voorbehoud te verlenen om een vordering in te stellen;

Dat het appellant vrijstaat een vordering voor de alsdan bevoegde rechter tegen geïntimeerde in te leiden op het ogenblik dat hij dat aangewezen zou achten.

4. Aangaande de nieuwe tegenvordering van geïntimeerde

Overwegende dat geïntimeerde, bij wege van nieuwe tegenvordering in hoger beroep, vordert appellant te veroordelen tot betaling aan haar van € 6.000 ten titel van schade geleden wegens tergend en roekeloos hoger beroep;

Overwegende dat deze nieuwe tegenvordering ontvankelijk is;

Overwegende dat nu het hoger beroep minstens deels gegrond is, het niet tergend noch roekeloos kan zijn;

Dat deze nieuwe tegenvordering ongegrond is.

5. Aangaande de gerechtskosten

Overwegende dat nu het hof een tussenarrest uitspreekt, de uitspraak aangaande de gerechtskosten wordt voorbehouden.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, 42^e KAMER (FAMILIEKAMER)

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken;

Gehoord G. Deneulin, advocaat-generaal, in haar advies gegeven ter zitting van 18 februari 2020;

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en reeds deels gegrond als volgt;

Verklaart de nieuwe tegenvordering in hoger beroep van geïntimeerde ontvankelijk maar ongegrond en wijst haar ervan af;

Hervormt het bestreden vonnis van 25 juli 2019;

Opnieuw rechtsprekend:

Zegt voor recht dat de Belgische rechtbanken in deze rechtsmacht hebben, en er geen reden is om de partijen te verwijzen naar de Italiaanse rechtbank te Monza;

Verder rechtsprekend op grond van de devolutieve werking van het hoger beroep:

Kent aan partijen verder de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag toe over hun kind L.L., geboren op [...] te [...] (Italië);

Kent het hoofdverblijf van L.L. verder toe aan appellant, de vader;

Zegt voor recht dat het kind L.L. verder ingeschreven blijft in de bevolkingsregisters op het adres van de vader in België [...]

Beveelt de heropening der debatten teneinde partijen toe te laten, na kennisname van huidig arrest, met kennis van zaken standpunt in te nemen over de omvang en de modaliteiten van het secundair

verblijf van het kind bij geïntimeerde, en over de noodzaak om de verbeurte van een dwangsom op te leggen, en dit op de zitting van deze kamer van 30 juni 2020 om 14.20 uur (60 minuten);

Zegt dat partijen als volgt hun nieuwe conclusies dienen neer te leggen en mee te delen:

- appellant: 28/04/2020,
- geïntimeerde: 26/05/2020,
- appellant (syntheseconclusie): 09/06/2020,
- geïntimeerde (syntheseconclusie): 23/06/2020;

Behoudt de uitspraak over de gerechtskosten voor.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare terechtzitting van 42ste kamer, familiekamer van het hof van beroep te Brussel op 25 februari 2020.

Waar aanwezig waren:

P. Senaeve, voorzitter,
H. Coeymans, griffier.

Cour d'appel Mons, arrêt du 15 avril 2020

Tenuitvoerlegging – Buitenlandse rechterlijke beslissing – Uitvoerend roerend beslag – Bevel tot betalen – Bevoegde gerechtsdeurwaarder

Exécution – Jugement étranger – Saisie-exécution mobilière – Commandement de payer – Huissier de justice compétent

En cause de :

Monsieur **F.D.**, inscrit au Registre National sous le numéro [...], domicilié à [...],

partie appelante, représentée à l'audience par Maître Marino Santarelli, avocat loco son confrère, Maître Benoit Kesteloot, avocat dont le cabinet est situé à 7700 Mouscron, rue de Courtrai n° 56, son conseil;

Contre :

La **C.C.M.R.L.**, dont le siège social est établi à [...] (France),

partie intimée, représentée à l'audience par Maître Sébastien Docquier, avocat, loco son confrère, Maître Lotte Vanfraechem, avocat dont le cabinet est situé à 9000 Gent, Lange Boomgaardstraat n° 6, son conseil;

La Cour, après en avoir délibéré, prononce l'arrêt suivant :

Vu la requête d'appel déposée au greffe de cette cour le 4 mars 2019 par Monsieur F.D., notifiée par plis judiciaires du 5 mars 2019 à la C.C.M.R.L. et à son conseil, Maître Lotte Vanfraechem, avocat;

Vu le jugement dont appel, produit en copie conforme, rendu par le juge des saisies (33ème chambre) du tribunal de première instance du Hainaut, division de Tournai, le 23 novembre 2018 sous le numéro de rôle général 18/729/A, signifié le 4 février 2019, et la procédure y visée;

Vu l'ordonnance de mise en état rendue le 9 avril 2019 en application de l'article 747, §1er, du Code judiciaire, actant les délais pour conclure et fixant la cause pour plaidoiries à l'audience de la dix-huitième chambre de cette cour du 15 janvier 2020, dont les conseils des parties ont été avisés par plis du 9 avril 2019;

Vu les conclusions des parties et le dossier de la C.C.M.R.L.;

Vu l'état de frais et dépens de Monsieur F.D. déposé à l'audience du 15 janvier 2020;

Entendu les parties présentes en leurs dires et moyens à l'audience du 15 janvier 2020, à laquelle les débats ont été déclarés clos et la cause prise en délibéré.

I. Recevabilité de l'appel

La C.C.M.R.L. soulève une exception d'irrecevabilité de l'appel au motif que Monsieur F.D. introduit une demande nouvelle en degré d'appel, à savoir que le commandement du 5 avril 2018 ne constituerait pas un acte interruptif de prescription, qu'il n'a pas invoqué dans sa citation ni en première instance, que ce soit en ordre principal ou en ordre subsidiaire.

L'article 807 dispose : « *La demande dont le juge est saisi peut être étendue ou modifiée, si les conclusions nouvelles, contradictoirement prises, sont fondées sur un fait ou un acte invoqué dans la citation, même si leur qualification juridique est différente* ».

L'article 1042 du Code judiciaire stipule : « *Pour autant qu'il n'y soit pas dérogé par les dispositions du présent livre, les règles relatives à l'instance sont applicables aux voies de recours* ».

Par des arrêts auxquels la cour de céans se rallie, il a été jugé par la Cour de cassation que, même en degré d'appel, la seule condition de l'article 807 du Code judiciaire est que l'extension ou la modification de la demande soit fondée sur un fait ou un acte invoqué dans la citation et il n'est dès lors pas requis que l'extension ou la modification de la demande à l'égard de la partie contre laquelle la demande originaire a été dirigée ait été portée devant le premier juge ou soit implicitement incluse dans l'objet de la demande originaire (Cass., 29 novembre 2002, R.G. n° C.00.0729.N, *Pas.*, 2002, I, pp. 2297 et 2301; Cass., 14 octobre 2011, J.T., 2011, 2012, p. 248; Cass., 19 février 2016, R.G. n° C.15.0205.F, consultable sur le site Internet *juridat.be*).

En l'espèce, par une citation du 8 mai 2018, Monsieur F.D. a introduit une opposition au commandement de payer aux fins de saisie vente qui lui a été signifié par un exploit de l'huissier de justice Michel Scieur, de résidence à Leuze-en-Hainaut, le 5 avril 2018.

Faisant état en degré d'appel de l'absence d'effet interruptif de la prescription du commandement litigieux, Monsieur F.D. se fonde bien sur ce commandement - « *acte invoqué dans la citation* » - afin d'entendre dire pour droit, tout comme en première instance, que les montants lui réclamés dans ledit commandement sont prescrits.

Il s'ensuit que l'appel de Monsieur F.D., régulier en la forme et introduit dans le délai légal, est recevable.

II. Faits et antécédents de la procédure

Par un jugement réputé contradictoire du 26 janvier 1998, la première chambre du tribunal de grande instance de Lille (France) a condamné Monsieur F.D., solidairement avec Monsieur J.M. et Madame B.M., à payer à la C.C.M.R.L. (anciennement C.C.M.R.F.), ci-après dénommée la C., la somme de 334.991,91 francs français, augmentée des intérêts moratoires au taux de 15 % à compter de l'exigibilité anticipée du 5 juillet 1997.

Ce jugement, signifié à Monsieur F.D. le 20 février 1998, est devenu définitif et a été déclaré exécutoire en Belgique par une ordonnance d'exequatur de la quatrième chambre du tribunal de première instance de Tournai du 23 mars 1999, avec condamnation de Monsieur F.D., solidairement avec Madame B.M., au paiement des dépens de la procédure liquidés à 4.150 euros.

Par un exploit de l'huissier de justice suppléant Bénédicte Dupont, remplaçant Maître André Mercier, huissier de justice de résidence à Mouscron, du 30 avril 1999, la C. a fait signifier l'ordonnance d'exequatur et, par exploit du 2 juin 1999, a fait pratiquer une saisie-exécution mobilière à l'encontre de Monsieur F.D. et de Madame B.M. pour un montant de 2.734.466 francs belges ou 67.785,60 euros.

Par un exploit de l'huissier de justice Michel Scieur du 10 avril 2018, la C. a fait signifier à Monsieur F.D. un commandement de payer aux fins de saisie vente, adressé à l'huissier instrumentant le 5 avril 2018 par la Scp Waterlot-Darras-Regula-Bienaime-Vanveuren, portant sur la somme totale de 83.120,72 euros.

Par un exploit de l'huissier de justice suppléant Alain Deramaix, remplaçant Maître Patrice Deramaix, huissier de justice de résidence à Comines, du 8 mai 1998, Monsieur F.D. a fait signifier à la C. une citation en opposition au commandement de payer du 5 avril 2018, lui remis le 10 avril 2018, devant le juge des saisies du tribunal de première instance du Hainaut, division de Mons.

Par le jugement dont appel du 23 novembre 2013, le juge des saisies (33ème chambre) du tribunal de première instance du Hainaut, division de Tournai, a dit l'opposition de Monsieur F.D. recevable et partiellement fondée, a limité le commandement aux fins de saisie vente en ce qui concerne les intérêts sur le montant dû, ceux-ci étant réduits à un taux de 5 % l'an, a débouté Monsieur F.D. du surplus de sa demande, a condamné Monsieur F.D. à payer à la C. une indemnité de procédure de 1.440 euros et a déclaré le jugement exécutoire par provision nonobstant tout recours et caution.

Par requête déposée au greffe de la cour de céans le 4 mars 2019, Monsieur F.D. a interjeté appel de ce jugement.

III. Fondement de l'appel- Discussion

Monsieur F.D. postule qu'il soit dit pour droit que les montants réclamés par la C. dans le commandement aux fins de saisie vente du 5 avril 2018 sont prescrits car cet acte de procédure n'a pas valablement interrompu la prescription décennale prévue par la loi française du 17 juin 2008, outre le fait que les intérêts étaient prescrits après cinq ans.

La C. demande quant à elle que l'appel, s'il est recevable, soit déclaré non fondé et qu'il soit dit pour droit que le commandement aux fins de saisie vente est légal et régulier, doit produire tous ses effets, et qu'elle peut poursuivre l'exécution forcée pour le principal, les intérêts sur le montant dû réduits à un taux de 5 % par an, et les frais judiciaires.

Dans ses dernières conclusions, Monsieur F.D. ne conteste plus l'application de la loi française du 17 juin 2008 et, par conséquent, que le délai de prescription de 10 ans expirait le 19 juin 2018.

Il résulte en effet de l'article 23 de la loi française du 17 juin 2008 que « *l'exécution des titres exécutoires mentionnés aux 1° à 3° de l'article 3 ne peut être poursuivie que pendant dix ans, sauf si les actions en recouvrement des créances qui y sont constatées se prescrivent par un délai plus long* ».

L'article 26 de cette loi précise que :

«

I. Les dispositions de la présente loi qui allongent la durée d'une prescription s'appliquent lorsque le délai de prescription n'était pas expiré à la date de son entrée en vigueur. Il est alors tenu compte du délai déjà écoulé.

II. Les dispositions de la présente loi qui réduisent la durée de la prescription s'appliquent aux prescriptions à compter du jour de l'entrée en vigueur de la présente loi, sans que la durée totale puisse excéder la durée prévue par la loi antérieure.

III. (...) ».

Il résulte de ces dispositions que le délai de prescription réduit de 30 ans à 10 ans par la loi du 17 juin 2008 a commencé à courir au jour de son entrée en vigueur le 19 juin 2008, pour expirer 10 ans plus tard le 19 juin 2018.

Monsieur F.D. soutient à présent que l'acte de commandement du 5 avril 2018 émanant d'un huissier de justice français ne peut valoir comme acte interruptif de la prescription car il aurait dû l'être par un huissier de justice belge en vertu de l'ordonnance d'exequatur.

A cet égard, il convient de relever que l'acte de commandement aux fins de saisie vente, adressé par la société civile professionnelle Waterlot-Darras-Regula-Bienaime-Vanveuren, huissiers de justice associés, à Lille (France), le 5 avril 2018, faisait explicitement référence au jugement de condamnation du tribunal de grande instance de Lille prononcé le 26 janvier 1998 et de l'ordonnance d'exequatur rendue par le tribunal de première instance de Tournai le 23 mars 1999 et a été signifié à Monsieur F.D. par un exploit de l'huissier de justice Michel Scieur, de résidence à 7900 Leuze-en-Hainaut, le 10 avril 2010 (pièce 20 du dossier de la C.).

Par conséquent ce commandement de payer, qui constitue un acte d'exécution, dûment signifié par un huissier de justice belge, a interrompu la prescription décennale qui expirait le 19 juin 2018.

Il en résulte que la demande d'exécution du jugement du 26 janvier 1998 et de l'ordonnance d'exequatur rendue le 23 mars 1999 n'est pas prescrite.

En ce qui concerne le délai de prescription de cinq ans applicable aux intérêts, la C. précise à juste titre que, par le commandement litigieux, elle n'a réclamé des intérêts que pour la période du 15 avril 2013 au 3 avril 2018, ce qui signifie qu'aucun intérêt n'est réclamé au-delà d'un délai de cinq ans avant la signification du commandement litigieux intervenu le 10 avril 2018.

Les intérêts réclamés ne sont dès lors pas prescrits.

Enfin, le taux des intérêts, tel que réduit à 5 % par le premier juge, ne fait plus l'objet de contestation.

Il s'ensuit que l'appel de Monsieur F.D. n'est pas fondé.

PAR CES MOTIFS;

La Cour,

Statuant contradictoirement ;

Vu les dispositions de la loi du 15 juin 1935, relative à l'emploi des langues en matière judiciaire, dont il a été fait application;

Dit l'appel recevable mais non fondé;

En déboute Monsieur F.D.;

Confirme le jugement entrepris;

Condamne Monsieur F.D. à payer à la C.C.M.R.L. les frais et dépens de l'instance d'appel liquidés par elle à la somme de 1.440 euros, étant l'indemnité de procédure, et lui délaisse ses propres frais et dépens.

Ainsi délibéré et jugé par la Dix-huitième chambre de la cour d'appel de Mons, où siégeait Monsieur Bernard Bouteiller, Conseiller en qualité de juge unique se trouvant dans l'impossibilité de signer l'arrêt compte tenu des circonstances de pandémie;

Et prononcé par Madame Catherine Knoops, Président, désignée à cette fin par ordonnance de Monsieur le Premier Président du 14 avril 2020, à l'audience extraordinaire de la Dix-huitième chambre civile, à la cour d'appel de Mons le quinze avril deux mille vingt avec l'assistance du greffier, Madame Véronique Haghedooren;

Il a été constaté, en application des articles 782*bis*, 785, 786 et 1042 du Code judiciaire, de l'impossibilité de Monsieur le Conseiller Bernard Bouteiller de signer le présent arrêt.

Nous, Philippe Morandini, Premier Président, certifions ornement aux articles 782*bis*, 785, 786 et 1042 du Code judiciaire, de l'impossibilité pour Monsieur Bernard Bouteiller, Conseiller de signer et prononcer le présent arrêt,

Cour d'appel Mons, arrêt du 11 juin 2020

Internationale bevoegdheid – Leningsovereenkomst – Artikel 23.1 Verordening 44/2001 (Brussel I) – Forumkeuze

Compétence internationale – Contrat de prêt – Article 23.1 Règlement 44/2001 (Bruxelles I) – Clause d'élection de for

En cause de :

Monsieur **L.A.**, RRN [...], domicilié à [...]

partie appelante,

ayant pour conseil Maître Benoit Kesteloot, avocat à 7700 Mouscron, Rue de Courtrai, 56;

Contre :

La **C.C.M.B.** dont le siège social est établi à [...] (France), inscrite au R.C.S d' Arras sous le numéro [...]

,
partie intimée,

ayant pour conseil Maître Lotte Vanfraechem, avocat à 9000 Gent, Lange Boomgaardstraat, 6;

En cause de :

Madame **V.C.**, RRN [...], domiciliée à [...],

partie appelante,

ayant pour conseil Maître Vincent Bouthor, avocat à 7500 Tournai, Chaussée d'Antoing, 55;

Contre :

La **C.C.M.B.**, dont le siège social est établi à [...] (France), inscrite au R.C.S d'Arras sous le numéro [...],

partie intimée,

ayant pour conseil Maître Lotte Vanfraechem, avocat à 9000 Gent, Lange Boomgaardstraat, 6;

La Cour, après en avoir délibéré, prononce l'arrêt suivant :

Vu, produites en forme régulière, les pièces de procédure requises par la loi et notamment :

- la requête d'appel déposée au greffe de la cour le 13 mars 2019 par Monsieur L.A. en la cause portant le numéro de RG 2019/176;

- la requête d'appel déposée au greffe de la cour le 18 mars 2019 par Madame V.C. en la cause portant le numéro de RG 2019/298 ;
- la copie, certifiée conforme, du jugement prononcé contradictoirement le 5 janvier 2017, par la 5e chambre du Tribunal de première instance du Hainaut, division Tournai;
- la copie, certifiée conforme, du jugement prononcé contradictoirement le 8 novembre 2018, par la 5e chambre du Tribunal de première instance du Hainaut, division Tournai;
- les conclusions de synthèse de la C.C.M.B., remises au greffe de la cour le 17 mars 2020 en la cause portant le numéro de RG 2019/176;
- les conclusions de synthèse de Madame V.C., remises au greffe de la cour le 17 février 2020;
- les conclusions de synthèse de la C.C.M.B., remises au greffe de la cour le 17 mars 2020 en la cause portant le numéro de RG 2019/298;

Vu les dossiers de pièces déposés par Madame V.C. et la C.C.M.B.;

Vu l'article 2 de l'arrêté royal n°2 du 9 avril 2020 concernant la prorogation des délais de prescription et les autres délais pour ester en justice ainsi que la prorogation des délais de procédure et la procédure écrite devant les cours et tribunaux, dont il a été fait application.

I. Recevabilité des appels

Aucun acte de signification n'est produit aux débats. Les appels, réguliers en la forme et interjetés dans le délai légal, sont recevables. Leur recevabilité n'est pas contestée.

II. Antécédents et objet actuel du litige

Le 17 décembre 2014, la C.C.M.B. a cité Monsieur L.A. et Madame V.C. devant le premier juge.

Ce dernier s'est déclaré compétent, a reçu la demande et a ordonné la réouverture des débats pour le surplus, par jugement prononcé le 5 janvier 2017.

Aux termes de ses conclusions de synthèse remises au greffe du tribunal le 30 avril 2018, la C.C.M.B. a sollicité la condamnation solidaire des défendeurs à lui payer la somme de 137.667,60 euros en capital restant dû, une indemnité conventionnelle de 10.609,22 euros et les intérêts judiciaires au taux de 5,15 % depuis la date de la citation du 17 décembre 2014 jusqu'à la date du paiement intégral, sur le capital de 137.667,60 euros, et les dépens.

Le jugement entrepris a déclaré la demande fondée.

L'appel de Monsieur L.A. vise à entendre dire la demande originaire non fondée.

L'appel de Madame V.C. vise à entendre, selon le dispositif de ses conclusions, à titre principal, dire que les tribunaux belges sont sans juridiction pour connaître de la demande, et à titre subsidiaire débouter l'intimée de sa demande de condamnation au paiement de l'indemnité conventionnelle de 10.609,22 euros et des intérêts relatifs au prêt.

Les causes étant manifestement connexes, il convient de les joindre en application de l'article 30 du code judiciaire.

III. Fondement des appels

En 2007, Monsieur L.A. et Madame V.C. ont fondé la société civile immobilière de droit français L.B.

Par acte reçu le 24 octobre 2007 par le notaire Legrand, de résidence à Lille, la C.C.M.B. (ci-après dénommée l'intimée) a consenti à la société civile immobilière L.B., dont le siège social est établi en France, un crédit d'un montant de 150.000 euros destiné à l'acquisition d'un immeuble, Monsieur L.A. et Madame V.C. (ci-après dénommés les appelants) s'étant portés cautions, personnellement et solidairement.

Ce prêt a été dénoncé et l'immeuble hypothéqué au profit de l'intimée a été vendu publiquement pour le prix de 73.000 euros. Suite à cette vente, l'intimée a perçu la somme de 73.458 euros le 23 mai 2013. Elle poursuit la récupération du solde de sa créance auprès des appelants.

III.1. Quant au pouvoir de juridiction des cours et tribunaux belges

En vertu de l'article 2 du Règlement CE n° 44/2001 du Conseil du 22 décembre 2000, concernant la compétence judiciaire, la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière civile et commerciale, applicable au litige, sous réserve des dispositions du présent règlement, les personnes domiciliées sur le territoire d'un État membre sont attirées, quelle que soit leur nationalité, devant les juridictions de cet État membre.

En l'espèce, les appelants, de nationalité belge, sont domiciliés en Belgique.

L'appelante soutient néanmoins que les juridictions belges sont sans pouvoir pour connaître de la demande au motif que, conformément à l'article 23.1 du Règlement CE n° 44/2001 du Conseil du 22 décembre 2000, concernant la compétence judiciaire, la reconnaissance et l'exécution des décisions en matière civile et commerciale, applicable au litige, les parties ont conclu une convention attributive de juridiction aux tribunaux français, dès lors que

- l'acte notarié du 24 octobre 2017 mentionne au point 6 relatif au cautionnement personnel et solidaire, sous le titre « Formalités » : *Toutes demandes et significations seront faites au siège du prêteur*
- l'acte notarié stipule au point 4.4.2. sous le titre « Privilège du prêteur de deniers » et le sous-titre « Election de domicile » : *Pour l'exécution des présentes et de leurs suites, l'emprunteur et, s'il y a lieu, la caution, élisent domicile en l'étude du notaire soussigné ou de ses successeurs. Élection de domicile est faite exclusivement dans l'intérêt de l'organisme prêteur. En conséquence, celui-ci sera toujours en droit de procéder à toute signification au domicile réel de l'emprunteur. Tous les litiges pouvant surgir à propos des présentes seront portés à la connaissance du tribunal du siège du prêteur.*

C'est à raison que l'intimée soutient d'une part qu'il ne résulte pas de façon certaine des termes de ces clauses que les parties ont eu la commune intention de conclure une convention attributive de juridiction exclusive aux tribunaux français, dont l'appelante pourrait se prévaloir, et d'autre part, que cette dernière n'a aucun intérêt légitime à soulever cette exception et que le faisant, elle commet un abus de droit procédural.

Le juge saisi d'un litige relatif à l'existence d'une clause attributive de juridiction a l'obligation d'examiner si cette clause a effectivement fait l'objet d'un consentement entre les parties, qui doit se manifester d'une manière claire et précise.

La phrase mentionnée au point 6 relatif au cautionnement litigieux selon laquelle les demandes et significations seront faites au siège du prêteur, ne constitue pas une clause d'élection de for.

La clause énoncée au point 4.2.2. indique qu'elle constitue un privilège du prêteur et vise une élection de domicile faite exclusivement dans l'intérêt de l'organisme prêteur, de sorte que la dernière phrase de cette clause, telle que formulée et dans ce contexte, ne permet pas de conclure avec la certitude requise que les parties ont eu la commune intention de conclure une convention attributive de juridiction exclusive aux tribunaux français, dont la caution pourrait se prévaloir.

Formulée dans l'intérêt du prêteur, celui-ci pouvait y renoncer en portant la contestation devant le tribunal du lieu où les appelants ont leur domicile.

De plus, à supposer que cette clause doive s'interpréter dans le sens invoqué par l'appelante, cette dernière n'oppose aucune défense au moyen selon lequel elle n'a aucun intérêt légitime à contester la compétence internationale des tribunaux belges, dès lors qu'elle est domiciliée en Belgique, qu'elle est belge et que cette exception est soulevée dans un but purement dilatoire.

Force est en effet de constater que ce moyen n'est soulevé que dans le but de retarder sa condamnation et que s'il était déclaré fondé, cela aurait pour conséquence de rendre la procédure inutilement plus longue et beaucoup plus coûteuse, de sorte qu'une telle attitude procédurale est déloyale et constitue dans les circonstances de la cause, un abus de droit justifiant que cette exception soit en toute hypothèse déclarée non fondée.

En conséquence, l'appel dirigé contre le jugement prononcé le 5 janvier 2017 n'est pas fondé.

III.2. Quant au fondement de la demande

III.2.1.

Les parties s'accordent sur l'application du droit français au litige.

Les appelants invoquent l'article L341-4 du code français de la consommation. L'appelante invoque en outre les articles L341-1 et L341-6 de ce code.

Ces dispositions sont applicables à tout cautionnement consenti par une personne physique à un créancier professionnel, même si le cautionnement n'a pas pour objet un crédit à la consommation et si la caution n'est pas un consommateur au sens de ce code (voyez notamment Cass.fr. 1ère ch.civ., 28 novembre 2012, pourvoi n°10-28372; Cass.fr. com., 22 juin 2010, pourvoi n° 09-67814).

Elles sont d'ordre public, de sorte qu'il ne peut y être dérogé.

III.2.2.

Les appelants soutiennent que le cautionnement litigieux est disproportionné au regard de l'article L341-4 du code français de la consommation, qui dispose, dans sa version applicable au litige :

Un créancier professionnel ne peut se prévaloir d'un contrat de cautionnement conclu par une personne physique dont l'engagement était, lors de sa conclusion, manifestement disproportionné à ses biens et revenus, à moins que le patrimoine de cette caution, au moment où celle-ci est appelée, ne lui permette de faire face à son obligation.

La demande ne peut être déclarée non fondée en application de cette disposition que si l'engagement de la caution, au moment où il a été pris, était manifestement disproportionné par rapport à ses biens et ses revenus et qu'au moment où elle est appelée, son patrimoine ne lui permette pas de faire face à son obligation.

Comme le souligne la doctrine produite par l'appelante, « la disproportion doit être suffisamment grossière, importante pour ne pas échapper au regard avisé du créancier, elle doit sauter aux yeux d'un banquier normalement diligent. C'est donc bien le caractère excessif de l'engagement qui est réprimé ». Il est dès lors logiquement admis « qu'en l'absence d'anomalie apparente », il n'appartient pas au créancier de vérifier l'exactitude des déclarations de la caution (voyez notamment S. Habassi-Mebarkia, La protection de la caution, sous la direction de D. Djoudi, Université de Valenciennes, 9 février 2016 p.146 et 147 et références citées, Cass.fr.14 décembre 2010).

Le crédit d'un montant de 150.000 euros devait être remboursé par 180 mensualités de 1.197,94 euros à dater du 15 décembre 2007. Il était garanti par une hypothèque.

L'appelant n'apporte aucun élément concret et ne dépose aucune pièce à l'appui de ses allégations, alors qu'il lui appartient de prouver celles-ci.

Au contraire, au vu des pièces 1a à 1f du dossier de l'intimée, cette dernière était fondée à croire que l'appelant était à même de faire face à ses engagements lorsqu'il les a souscrits.

Quant à l'appelante qui était également administrateur de sociétés, sa déclaration de patrimoine (pièce 1g) était également de nature à démontrer qu'il lui permettait de faire face à ses engagements, nonobstant le contenu de son avertissement extrait de rôle relatif aux revenus de 2007. Ce seul document ne suffit dès lors pas à établir ses allégations et la disproportion manifeste alléguée.

Les appelants ne démontrent aucunement que lorsqu'ils ont consenti au cautionnement litigieux, leur engagement était manifestement disproportionné à leurs biens et leurs revenus.

III.2.3.

L'appelante soutient ensuite que l'intimée n'aurait pas respecté ses obligations d'information, en contravention avec les articles L341-1 et L341-6 du code de la consommation.

L'article L341-1, dans sa version applicable au litige, dispose : *Sans préjudice des dispositions particulières, toute personne physique qui s'est portée caution est informée par le créancier professionnel de la défaillance du débiteur principal dès le premier incident de paiement non régularisé dans le mois de l'exigibilité de ce paiement. Si le créancier ne se conforme pas à cette obligation, la caution ne saurait être tenue au paiement des pénalités ou intérêts de retards échus entre la date de ce premier incident et celle à laquelle elle en a été informée.*

L'appelante soutient qu'elle ne peut être redevable des pénalités ou intérêts de retard échus depuis la date de dénonciation du prêt (le 18 juin 2009) jusqu'au 11 juillet 2013 dès lors qu'il n'est pas démontré qu'elle a été informée par le créancier professionnel de la défaillance du débiteur principal dès le premier incident de paiement non régularisé.

Dès lors que l'intimée n'établit pas l'avoir informée de la défaillance du débiteur principal avant le 11 juillet 2013, l'appelante ne peut être tenue au paiement des pénalités ou intérêts de retard échus du 18 juin 2009 au 10 juillet 2013.

L'article L341-6 dispose que *le créancier professionnel est tenu de faire connaître à la caution personne physique, au plus tard avant le 31 mars de chaque année, le montant du principal et des intérêts, commissions, frais et accessoires restant à courir au 31 décembre de l'année précédente au titre de l'obligation garantie, ainsi que le terme de cet engagement. Si l'engagement est à durée indéterminée, il rappelle la faculté de révocation à tout moment et les conditions dans lesquelles celle-ci est exercée. A défaut, la caution ne saurait être tenue au paiement des pénalités ou intérêts de retard échus depuis la précédente information jusqu'à la date de communication de la nouvelle information.*

L'appelante soutient que la dernière information lui a été communiquée le 11 juillet 2013.

Les pièces 13 a et 13 b de l'intimée établissent cependant que cette dernière a satisfait à cette obligation le 24 février 2014, le 20 février 2015, le 18 février 2016, le 17 février 2017, le 19 février 2018 et le 26 mars 2019.

III.2.4 les contestations de l'appelante quant au décompte

L'intimée sollicite le paiement du capital restant dû d'un montant de 137.667,60 euros, les intérêts judiciaires au taux conventionnel de 5,15 % depuis la citation du 17 décembre 2014 jusqu'à la date du paiement intégral, sur ce capital de 137.667,60 euros.

L'appelante ne conteste pas qu'à la date de la dénonciation du contrat, le 18 juin 2009, le capital restant dû s'élevait à 144.925,80 euros.

Le produit de la vente d'un montant de 73.458 euros a été légitimement imputé prioritairement sur les intérêts, de sorte que suite à la vente de l'immeuble seule une somme de 7.258,20 euros a pu être affectée au remboursement du capital. Le montant réclamé à ce titre est donc justifié.

Le taux des intérêts de retard et l'indemnité sollicités sont dus en vertu du contrat liant les parties et ne sont pas excessifs.

Le décompte de l'intimée est correct s'agissant de l'appelant. Ce dernier ne le conteste d'ailleurs pas.

Cependant, comme dit ci-dessus, en application de l'article L341-1 du code de la consommation, l'appelante n'est pas tenue au paiement des intérêts de retard et pénalités échus entre le 18 juin 2009 et le 10 juillet 2013.

PAR CES MOTIFS,

La cour, statuant contradictoirement, dans les limites de sa saisine,

Vu l'article 24 de la loi du 15 juin 1935 concernant l'emploi des langues en matière judiciaire, dont il a été fait application;

Joint les causes portant les numéros de rôle général 2019/176 et 2019/298 en raison de leur connexité;

Reçoit les appels;

Dit non fondé l'appel de Monsieur L.A.;

Dit partiellement fondé l'appel de Madame V.C.;

Confirme le jugement prononcé le 5 janvier 2017;

Confirme le jugement prononcé le 8 novembre 2018, sous l'émendation que les intérêts de retard au taux de 10,15 % ne sont pas dus par Madame V.C. entre le 18 juin 2009 le 10 juillet 2013;

Condamne solidairement les appelants aux frais et dépens d'appel liquidés à 400 euros à titre de droits de mise au rôle dus à l'État belge, à 40 euros à titre de contribution au fonds budgétaire relatif à l'aide juridique de 2e ligne, et à 6.000 euros à titre d'indemnité de procédure due à l'intimée, les frais de signification constituant pour le surplus des frais d'exécution qui incombent à la partie contre laquelle l'exécution est poursuivie (C. jud., art. 1024) de sorte que le titre qui justifie l'exécution forcée constitue une base suffisante pour les récupérer.

Ainsi jugé et prononcé à l'audience publique de la seizième chambre civile de la cour d'appel de Mons le onze juin deux mille vingt, par Madame Marie Desutter, Conseiller faisant fonction de Président, assistée de Madame Virginie Smoos, Greffier.

Virginie Smoos
Marie Desutter

Rechtbank van eerste aanleg Brussel (Ned.), vonnis van 11 mei 2020

Internationale bevoegdheid – Huwelijksvermogensrecht – Vereffening-verdeling – Verdeling onroerend goed – Artikelen 4,5,6,7 Verordening 2016/1103 (Huwelijksvermogensrecht) – Voorlopige maatregelen – Artikel 19 Verordening 2016/1103 (Huwelijksvermogensrecht) – Vestiging eigendomsrecht – Artikel 24, 1° Verordening 1215/2012 (Brussel Ibis) – Alimentatie – Artikel 5 Verordening 4/2009 (Alimentatie) – Toepasselijk recht – Zakelijke rechten – Artikel 87 WIPR – Erkenning – Buitenlandse rechterlijke beslissing – Artikel 24 WIPR

Compétence internationale – Régimes matrimoniaux – Liquidation-partage – Partage d'un bien immobilier – Articles 4,5,6,7 Règlement 2016/1103 (régimes matrimoniaux) – Mesures provisoires – Article 19 Règlement 2016/1103 (régimes matrimoniaux) – Etablissement d'un droit de propriété – Article 24, 1° Règlement 1215/2012 (Bruxelles Ibis) – Aliment – Article 5 Règlement 4/2009 (Aliments) – Droit applicable – Droits réels – Article 87 CODIP – Reconnaissance – Jugement étranger – Article 24 CODIP

In de zaak van

De heer **A**, met woonplaats te Malta, [...], maar keuze van woonplaats doend op het kantoor van zijn advocaat,

Eisende partij op hoofdeis,
Verwerende partij op tegeneis,

Vertegenwoordigd door mr. Benny Backx, advocaat met kantoor te 2300 Turnhout, Campus Blairon 427.

Tegen

Mevrouw **B**, met woonplaats te Nederland, [...],

Verwerende partij op hoofdeis,
Eisende partij op tegeneis,

Vertegenwoordigd door mr. Christiaan Luyckx, advocaat met kantoor te 1000 Brussel, A. Dansaertstraat 92.

I. Procedure

1. De rechtbank heeft kennis genomen van de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder van:
  - De dagvaarding, op verzoek van de heer A betekend aan mevrouw B op 9 augustus 2019,
  - De “besluiten” en “aanvullende besluiten”, voor de heer A respectievelijk ter griffie neergelegd op 18 december 2019 en 11 maart 2020,
  - De “aanvullende besluiten”, voor mevrouw B neergelegd ter griffie op 6 april 2020,
  - Het stukkenbundel (14 stukken), voor mevrouw B neergelegd ter griffie op 16 januari 2020 en 14 april 2020,
  - Het stukkenbundel (13 stukken), voor de heer A neergelegd ter griffie op 17 april 2020.

2. In het kader van de maatregelen die werden genomen ter bestrijding van de verspreiding van de Covid-19-ziekte, werden nieuwe procedureregels uitgevaardigd voor de behandeling van de vastgestelde zaken. Het betreft het Koninklijk Besluit nr. 2 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken van 9 april 2020.

Deze zaak werd behandeld in overeenstemming met genoemd KB, voor zover praktisch werkbaar.

De rechtbank vroeg per mail van 14 april 2020 aan partijen aan welke behandelingswijze zij de voorkeur gaven.

3. Mevrouw B uitte bij mail van diezelfde datum haar akkoord met een schriftelijke inberaadname.

De heer A gaf bij mail van 14 april 2020 en brief die op 15 april 2020 elektronisch ter griffie werd neergelegd aan dat hij een uitstel van de zaak verkiest aangezien hij nog een bijkomend stuk wenst bij te brengen (het certificaat, bedoeld in artikel 53 van de EU-verordening nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, aangaande de Nederlandse beslissing waarbij het litigieuze onroerend goed aan de heer A werd toebedeeld).

4. De argumenten die de heer A aanvoert voor een niet-schriftelijke behandeling kunnen niet overtuigen. Enerzijds beroept hij zich op niet-toepasselijke regelgeving (de genoemde Verordening nr. 1215/2012 – die niet van toepassing is op de erkenning van rechterlijke beslissingen inzake huwelijksvermogensrechtelijke kwesties), anderzijds is het loutere gegeven dat een betwisting niet vaak voorkomt op zich geen reden die een nood aan een mondelinge behandeling meebrengt.

Ook na de bedenkingen van de rechtbank inzake het gebrek aan internationaalprivaatrechtelijke inkadering van hun wederzijdse vorderingen – bedenkingen die voorafgaand aan de oorspronkelijke rechtsdag van 17 februari 2020 werden meegedeeld en waarna partijen om bijkomende conclusietermijnen verzochten – maken de partijen nog steeds geen correcte internationaalprivaatrechtelijke analyse van de zaak. Bijgevolg beslist de rechtbank de zaak in beraad te nemen op grond van wat de partijen hebben voorgelegd, teneinde het geschil definitief te beslechten, dan wel, voor zover nodig, de vragen die onbeantwoord blijven en waarover de partijen nog standpunt moeten innemen beter te kaderen en specifieker te omschrijven.

5. Geen van de partijen uiten er bezwaar tegen dat alle neergelegde stukken en conclusies in de beoordeling worden betrokken en blijken aldus eventuele afwijkingen van de conclusietermijnen in akkoord te aanvaarden.

6. Het dossier van de rechtspleging bevatte op 17 april 2020 alle conclusies en overtuigingsstukken van de partijen. De contouren van het debat liggen daardoor – mede gelet op de afwezigheid van pleidooien en nood aan een mondelinge opheldering – definitief vast, zodat er geen reden is de debatten niet te sluiten of de zaak niet in beraad te nemen.

Bijgevolg beslist de rechtbank, teneinde nutteloos tijdverlies te vermijden, ambtshalve de debatten te sluiten en de zaak in beraad te nemen op datum van de rechtsdag, 20 april 2020 (in afwijking van artikel 2, §5, van het KB nr. 2).

7. De procedure verliep met inachtneming van de toepasselijke bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

II. Feiten

1. Op basis van de door partijen bijgebrachte stukken en conclusies kunnen de relevante feiten die ten grondslag liggen aan het geschil in deze zaak als volgt worden samengevat.

2. De heer A en mevrouw B hebben beiden de Nederlandse nationaliteit, mevrouw B heeft ook de Italiaanse nationaliteit. De heer A woont momenteel in Malta, mevrouw B in Nederland.

3. Zij huwden op 25 juli 2006 te Nederland en stelden op 18 juli 2006 een huwelijkscontract op waarbij zij overeenkwamen elke gemeenschap van goederen in beginsel uit te sluiten. Zij onderwierpen hun huwelijksvermogensrechtelijke verhouding aan het Nederlandse recht.

Op 18 juli 2008 kochten ze een onroerend goed, gelegen te 1200 Brussel, [...], waarbij werd bepaald dat elk voor de helft mede-eigenaar werd.

4. Bij beschikking van 16 augustus 2011 sprak de rechtbank te 's Gravenhage de echtscheiding tussen partijen uit. Tevens werd uitspraak gedaan over de alimentatievordering van mevrouw B en over de huwelijksvermogensrechtelijke betwistingen. Wat die laatste betreft, werd beslist dat die onderworpen zijn aan Nederlands recht, dat de uitsluiting van een gemeenschap van goederen tussen partijen geldig was en dat het enige gemeenschappelijk goed – het onroerend goed te Brussel – werd toebedeeld aan de heer A. Die laatste diende ingevolge die toebedeling een vergoeding aan mevrouw B te betalen ten belope van de helft van: de geschatte waarde van het goed – € 1.042.944,00 (een aan de heer A verschuldigde compensatie voor zijn meer-investeringen).

5. Zowel mevrouw B als de heer A bestreden een aantal beslissingen van de eerste rechter.

In hoger beroep bevestigde het Gerechtshof 's Gravenhage bij beschikking van 22 augustus 2012 de toewijzing van de woning aan de heer A. Voor de waardebepaling ervan, besliste het Hof dat iedere partij een makelaar zou aanstellen, die een derde deskundige zouden aanwijzen teneinde de waarde van het goed tegensprekelijk te bepalen.

Bij beschikking van 5 juni 2013 legde het Hof de vergoeding vast die de heer A aan mevrouw B verschuldigd was in ruil voor het verwerven van de volle en volledige eigendom van het onroerend goed te 1200 Brussel. Het Hof stelde vast dat het goed werd geschat op € 865.000,00, vernietigde de beslissing van de eerste rechter dat € 1.042.944,00 in mindering moest worden gebracht ten voordele van de heer A en besliste derhalve dat de heer A € 432.500,00 verschuldigd was aan mevrouw B.

6. De heer A startte in Nederland een nieuwe procedure aangaande de waardebepaling en vergoedingsplicht betreffende het onroerend goed te Brussel.

Bij arrest van 6 december 2016 wees het Gerechtshof Den Haag de vordering van de heer A af op grond van het gezag van gewijsde van de hierboven genoemde, voorgaande beslissingen. In dat arrest werd ook vastgesteld dat de heer A geen cassatieberoep instelde tegen de beslissingen van het Gerechtshof van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013.

7. De heer A heeft ter verzekering van de betaling van de bij genoemde beschikking van 5 februari 2013 vastgelegde som, op 17 december 2015, € 435.000 gestort op de derdenrekening van een notaris (zie zijn stuk 7).

Vervolgens nodigde de heer A mevrouw B uit om een akte van overdracht van haar helft van het onroerend goed aan de heer A te tekenen bij een Belgische notaris (brieven van 1 februari en 26 maart 2019, stukken 5 en 6 van de heer A) – uitnodiging waarop zij blijkbaar niet reageerde.

8. Bijgevolg ging de heer A over tot dagvaarding van mevrouw B teneinde haar te bewegen tot medewerking aan het verlijden van een authentieke akte betreffende het onroerend goed te Brussel door een Belgische notaris. Het uiteindelijke doel is publicatie van de actuele eigendomstoestand van dat goed.

III. Vorderingen

1. De heer A formuleert volgende vordering:

“Mevrouw B veroordelen tot medewerking aan het verlijden van de notariële akte, met name het ondertekenen van de akte tot overdracht van haar deel in het pand gelegen te 1200 Sint-Lambrechts-Woluwe, [...] aan de Heer A.

Voor recht te zeggen dat, bij gebreke aan medewerking van Mevrouw B aan het verlijden van de notariële akte binnen de 30 dagen na daartoe te zijn uitgenodigd door de instrumenterende notaris, het tussen te komen vonnis zal gelden als titel die aangewend kan worden voor de overschrijving van de toedeling van het voormelde onroerende goed aan de Heer A in toepassing van artikel 1, tweede lid Hyp. W.”

Voorts vraagt hij de tegenvorderingen van mevrouw B ongegrond te verklaren, haar te veroordelen tot de gerechtskosten, waaronder een rechtsplegingsvergoeding van € 1.440,00, en het vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad met uitsluiting van borgstelling en/of kantonnement.

2. Mevrouw B formuleert volgende vordering:

“Rechtdoend op hoofdeis,

Deze onontvankelijk en ongegrond te verklaren, dienvolgens eiser in hoofdeis te veroordelen tot de kosten van de procedure, langs de zijde van conluante begroot op de rechtsplegingsvergoeding.

Rechtdoend op de tegeneis

Te zeggen dat de Belgische rechtbanken niet bevoegd zijn kennis te nemen van het geschil, de kosten van de procedure ten laste van eiser, langs de zijde van conluante begroot op de rechtsplegingsvergoeding.

Minstens te zeggen dat de rechtbank van eerste aanleg niet bevoegd is, de kosten van de procedure ten laste van eiser, langs de zijde van conluante begroot op de rechtsplegingsvergoeding.”

Voorts vraagt ze:

“Ondergeschikt

Voorafgaand, en alvorens verder recht te doen, een gerechtsdeskundige aan te stellen gelast met de waardebeoordeling van het onroerend goed gelegen te 1200 Sint Lambrechts Woluwe, [...] en bepaling van de huurwaarde sedert datum van de echtscheiding op 16.08.2011;

Vervolgens verweerder te veroordelen tot betaling van de helft van de getaxeerde waarde aan conluante en betaling van een bezettingsvergoeding vanaf 16.08.2011 tot datum van betaling.

Nog meer ondergeschikt

Wanneer verweerder niet zou veroordeeld worden tot medewerking aan een nieuwe taxatie van het onroerend goed, te zeggen dat de toebedeling van de helft van de voormelde woning slechts aan verweerder kan gebeuren mits betaling aan conluante van een overbedelingsom ad € 432.500,00 te vermeerderen met de wettelijke rente volgens nederlands recht vanaf 5 juni 2013 tot datum van betaling en meer de te bepalen bezettingsvergoeding vanaf 16.08.2011 en mits betaling van de resterende achterstallige partneralimentatie ad € 42.107,11 inclusief wettelijke rente tot datum van betaling en mits teruggave van de sieraden van conluante, minstens betaling de tegenwaarde ad € 65.000,00.

Verweerder in tegeneis te veroordelen tot betaling van de kosten van de procedure, langs de zijde van conluante begroot op de rechtsplegingsvergoeding.”

IV. Beoordeling

A. *Voorafgaand: kwalificatie van de deelvragen*

1. Partijen zijn gehuwd en gescheiden te Nederland. Wegens hun echtscheiding moest de vermogensrechtelijke verhouding die tijdens het huwelijk bestond worden ontbonden. Dat laatste gebeurde door de Nederlandse rechtbanken – in eerste aanleg bij beslissing van 16 augustus 2011, in hoger beroep in de beschikkingen van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013 – waarbij het Nederlandse recht inzake het huwelijksvermogensrecht werd toegepast.

De door de Nederlandse rechtbanken gevelde beslissing die in deze zaak centraal staat, is de verdeling van het onroerend goed te Brussel tussen beide echtgenoten. Die verdeling omvat zowel de aanduiding wie de zakelijke rechten op het goed zal krijgen/behouden als de vergoeding die de verkrijger van de zakelijke rechten aan de andere partij verschuldigd is.

Uit de Nederlandse beslissingen blijkt dat partijen geen betwisting hebben gevoerd over de eerste vraag: de toewijzing van het eigendomsrecht over de gehele woning aan de heer A stuitte niet op weerstand van mevrouw B. Partijen twistten wel over de vergoeding die de heer A – ingevolge de daaruit voortvloeiende overname van het eigendomsrecht van mevrouw B over de helft van de woning – aan mevrouw B verschuldigd was. Ook dat punt werd uiteindelijk door het Gerechtshof Den Haag beslecht.

2. De vordering van de heer A in deze zaak beoogt nu om de door de Nederlandse rechtbanken bevolen toewijzing van het gehele onroerend goed aan hem verder te materialiseren en effectueren door de overdracht door mevrouw B van haar helft van de woning aan hem te laten vastleggen in een notariële authentieke akte of een (vervangend) vonnis van deze rechtbank.

Enkel de overdracht van het eigendomsrecht van mevrouw B aan hem legt hij middels zijn vordering aan deze rechtbank voor.

De beslissing van de Nederlandse rechter inzake de (modaliteiten van de) verdeling van het onroerend goed stelt hij niet opnieuw in vraag. Mevrouw B van haar kant betwist op dat vlak de toebedeling van

de woning aan de heer A (wat haar plicht tot overdracht van haar eigendomsrecht inhoudt) niet, maar enkel de vergoeding die de heer A haar daarvoor moet betalen.

3. Voor de verdere discussie in deze zaak is het van belang dat een onderscheid wordt gemaakt tussen het geschil en de beslissing inzake *de verdeling* van het onroerend goed enerzijds en de kwestie van de uiteindelijke *vestiging van het eigendomsrecht* op dat onroerend goed anderzijds.

Het eerste aspect – de verdeling: de bepaling wie de zakelijke rechten verwerft en welke betalingsverbintenissen partijen ten opzichte van elkaar hebben – is een huwelijksvermogensrechtelijke kwestie, nu het gaat om het toebedelen en verrekenen van de vermogensbestanddelen tussen ex-echtgenoten op basis van en beïnvloed door hun tot dan toe bestaande huwelijkse band.

Het tweede aspect daarentegen is een gevolgsvraag die voortvloeit uit de (beslechte) huwelijksvermogensrechtelijke kwestie, met name hoe de zakelijke rechten uiteindelijk effectief worden overgedragen/gevestigd. Die kwestie is niet langer van huwelijksvermogensrechtelijke aard, maar betreft een zuiver zakenrechtelijk aspect: wat is er nodig om effectief titularis te worden van een zakelijk recht op een onroerend goed. Dat de oorspronkelijke reden waarom dat zakelijk recht aan de betrokken titularis moet toekomen de huwelijksvermogensrechtelijke verhouding is, doet daaraan geen afbreuk. Die oorsprong van overdracht is vastgelegd bij de huwelijksvermogensrechtelijke *verdeling*, maar die huwelijksvermogensrechtelijke verdeling bepaalt niet *de zakenrechtelijke voorwaarden* waaronder een persoon effectief als titularis van het bij de verdeling toegekende zakelijk recht kan/moet beschouwd worden, noch onder welke voorwaarden dat zakelijk recht aan derden kan worden tegengeworpen. Zowel de vraag hoe een zakelijk recht uiteindelijk gevestigd of overgedragen wordt, als de tegenwerpelijke van een zakelijk recht zijn zuiver zakenrechtelijke kwesties – ongeacht de voorgeschiedenis of context.

Een volledige afhandeling van de vermogensrechtelijke scheiding kan aldus twee stappen vereisen:

- de vastlegging van de huwelijksvermogensrechtelijke verdeling en verbintenissen
- de effectieve vestiging of verwerving van de zakelijke rechten

4. Aangezien het om twee verschillende aspecten gaat, met een eigen kwalificatie – ook binnen het internationaal privaatrecht – is het mogelijk dat beide onder toepassing van een ander recht vallen.

Dat is in deze zaak het geval: de huwelijksvermogensrechtelijke betwistingen vallen onder toepassing van het Nederlandse recht (zoals met gezag van gewijsde vastgesteld door de Nederlandse rechtbanken), maar het onroerend goed te 1200 Brussel ligt in België, zodat de zakenrechtelijke aspecten ervan geregeld worden door het Belgische recht (artikel 87, §1, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).

5. Op het vlak van de eigendomsoverdracht naar aanleiding van een (hewelijksvermogensrechtelijke) verdeling, is er een verschil tussen het Nederlandse en Belgische recht.

6. Naar Nederlands recht brengt de rechterlijke verdelingsbeslissing (artikel 189, 2de, j° artikel 185 van Boek 3 van het Nederlands Burgerlijk Wetboek) niet automatisch een overdracht van het eigendomsrecht mee aangezien voor de overgang van het toebedeelde goed is vereist dat er een levering volgt (artikel 186 van Boek 3 van het Nederlands Burgerlijk Wetboek). Een levering van een onroerend goed vereist een door de partijen opgemaakte notariële akte, gevolgd door de inschrijving van die akte in de daartoe bestemde openbare registers (artikel 89, 1ste, van Boek 3 van het Nederlands Burgerlijk Wetboek).

De overdracht van het eigendomsrecht – onderdeel van het zakenrechtelijk statuut van een goed – is aldus aan essentiële door de partijen te stellen handelingen en na te leven vormvereisten gebonden: het opmaken van een notariële akte en de publicatie ervan. Een loutere beslissing van verdeling (ongeacht binnen welk kader tot die verdeling wordt beslist) heeft aldus op zich geen eigendomsoverdragend of –verschuivend effect volgens het Nederlandse zakenrecht.

7. In het Belgische recht wordt het eigendomsrecht op een goed in beginsel overgedragen door overeenstemming tussen partijen wat betreft het voorwerp van eigendomsoverdracht en de ervoor te betalen prijs. De eigendomsoverdracht wordt door de rechtshandeling gerealiseerd, ongeacht het gebruikte instrumentum en onafhankelijk van enige publiciteit.

Bij een verdeling van een onverdeeld goed is het eveneens de verdelingsbeslissing die op zich de verandering in de structuur van de eigendomsrechten op het goed meebrengt, ongeacht wat de reden is voor de verdeling of wat de regelen zijn die op de verdeling werden toegepast (zie in dat verband artikel 883 van het Burgerlijk Wetboek, dat niet beperkt is tot de verdeling van nalatenschappen, maar zich ook uitstrekt tot andere verdelingen (zie artikel 577-2, §8, van het Burgerlijk Wetboek)), ongeacht op welke wijze de verdeling gebeurt (minnelijk of gerechtelijk) en onafhankelijk van enige publicatie.

8. Toegepast op de gegevens in deze zaak – en in de veronderstelling dat de Nederlandse beslissingen uitwerking krijgen in België – ligt een situatie voor waarin in Nederland een verdeling werd vastgelegd op basis van het huwelijksvermogensrecht ten aanzien van een onroerend goed dat in België is gelegen.

Het zakenrechtelijke gevolg van die verdeling (de vraag wie, vanaf wanneer en hoe titularis is geworden van het eigendomsrecht) betreft een zakenrechtelijke kwestie, waarvoor moet worden aangeknoopt bij de ligging van het onroerend goed (artikel 87 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht) – bijgevolg het Belgische recht. Het Belgische zakenrecht bepaalt aldus welke gevolgen de Nederlandse huwelijksvermogensrechtelijke beslissingen hebben aangaande de zakenrechtelijke toestand van de woning te 1200 Brussel.

9. Bij het onderzoek van de bevoegdheid, van de ontvankelijkheid evenals van de gegrondheid van de vordering van de heer A moet telkens rekening gehouden worden met die verhouding.

B. (Internationale) bevoegdheid hoofdeis

1. Mevrouw B vraagt in hoofdorde de vordering van de heer A onontvankelijk én ongegrond te verklaren en stelt vervolgens – volgens haar bij wijze van tegeneis – dat deze rechtbank niet bevoegd is om er uitspraak over te doen.

2. Een dergelijk verweer kan onmogelijk ingewilligd worden: als de vordering onontvankelijk wordt verklaard, kan er geen uitspraak worden gedaan over de gegrondheid; als deze rechtbank niet bevoegd is, kan zij geen uitspraak doen over de ontvankelijkheid, noch over de gegrondheid. Ten slotte is de bewering dat de rechtbank niet bevoegd is om uitspraak te doen over de hoofdvordering geen tegenvordering, maar slechts een exceptie van onbevoegdheid aangaande de hoofdvordering.

Het verweer van mevrouw B moet dan ook in die zin worden begrepen dat zij de bevoegdheid van deze rechtbank aangaande de hoofdvordering betwist, ondergeschikt meent dat die vordering onontvankelijk is en, nog meer ondergeschikt, dat de vordering ongegrond is.

3. Het voorwerp van de vordering van de heer A – zoals door hem geformuleerd – is mevrouw B te verplichten mee te werken aan het verlijden van een authentieke akte door een Belgische notaris aangaande een onroerend goed dat gelegen is te Sint-Lambrechts-Woluwe – onroerend goed dat aan

de heer A werd toebedeeld bij de vereffening-verdeling van het huwelijksvermogen dat tussen partijen bestond, zoals beslist door de rechtbank te 's Gravenhage bij vonnis van 16 augustus 2011 en vervolgens bevestigd door het Gerechtshof 's Gravenhage bij beslissingen van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013.

De genoemde toebedeling binnen het in Nederland beslechte geschil aangaande de huwelijksvermogensrechtelijke afwikkeling na echtscheiding tussen partijen, wordt in deze procedure niet meer in vraag gesteld.

Het enige en eigenlijke voorwerp van de hoofdvordering in deze zaak is dan ook het realiseren van de uit die verdelingsbeslissing voortvloeiende 'eigendomsoverdracht' evenals de publiciteit ervan – door overschrijving op het bevoegde kantoor van de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie (voorheen: hypotheekkantoor) in overeenstemming met artikel 1 van de Hypotheekwet.

4. Het voorwerp van discussie is aldus enkel de vraag welke handelingen er (nog) nodig zijn om de overdracht of vestiging van zakelijke rechten tot stand te brengen en hoe publiciteit kan worden verleend aan de nieuwe eigendomstoestand betreffende het onroerend goed.

Beide elementen moeten, zoals al gezegd, op internationaal privaatrechtelijk vlak gekwalificeerd worden als zakenrechtelijke betwistingen, zodat voor het bepalen van de internationale bevoegdheid de bepalingen van internationale bevoegdheid inzake zakenrechtelijke betwistingen van toepassing zijn.

Dat vindt onder meer bevestiging in de rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 16, 1°, van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, waarbij het Hof van Justitie rechtsvorderingen die betrekking hebben op onroerende goederen omschreef als:

“rechtsvorderingen die ertoe strekken de omvang, de hoedanigheid, de eigendom of het bezit van een onroerend goed of het bestaan van andere zakelijke rechten op dit onroerend goed vast te stellen en om de rechthebbenden de bescherming van de aan hun titel verbonden bevoegdheden te verzekeren”

(Hof van Justitie, arrest van 10 januari 1990, nr. C-115/88)

Welnu, de eis medewerking te verlenen aan een effectieve vestiging of overdracht van eigendomsrechten, betreft een vordering inzake de omvang van een zakelijk recht of de eigendomsrechten op een onroerend goed.

De publicatie van zakelijke rechten op een onroerend goed beoogt voorts de bescherming van de 'bevoegdheden' en rechten van de titularissen van die zakelijke rechten. Het Hof van Justitie heeft al expliciet beslist dat een vordering tot doorhaling van een publicatie betreffende het eigendomsrecht valt onder de genoemde exclusieve bevoegdheidsregel (nu vervat in artikel 24, 1°, van de EU-verordening nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken: Hof van Justitie, arrest nr. C-417/15 van 16 november 2016). De vordering in deze zaak betreft een gelijkaardige publiciteitskwestie en wordt onmiskenbaar door die regel beheerst.

Het feit dat de 'eigendomsoverdracht' die de nood tot publicatie uitlokt of meebrengt, voortvloeit uit een (niet-bestreden) beslissing inzake het huwelijksvermogensrecht, verandert dat niet – de aard van de (beperkte) betwisting inzake het gevolg dat moet worden gegeven aan de huwelijksvermogensrechtelijke verdelingsbeslissing, blijft zakenrechtelijk.

Een bevestiging voor die autonome zakenrechtelijke kwalificatie van het beperkte hoofdgeschil in deze zaak, is te vinden in artikel 1, 2de, h), van de EU-Verordening nr. 1103/2016 van 24 juni 2016 tot uitvoering van de nauwere samenwerking op het gebied van de bevoegdheid, het toepasselijke recht en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen op het gebied van huwelijksvermogensstelsels, waar uit het toepassingsgebied van de huwelijksvermogensrechtelijke kwesties wordt gesloten: *“de inschrijving van rechten op onroerende en roerende zaken in een register, met inbegrip van de wettelijke voorschriften voor de inschrijving en de rechtsgevolgen van de inschrijving of van het achterwege blijven daarvan”* (zie ook overweging 27, voorafgaand aan de Verordening).

5. Bijgevolg moet nagegaan worden of deze rechtbank bevoegd is voor een zakenrechtelijke betwisting inzake het onroerend goed te 1200 Brussel.

Op internationaal vlak wordt de bevoegdheid geregeld door artikel 24, 1°, van de genoemde EU-verordening nr. 1215/2012. De exclusieve bevoegdheid ligt bij de rechter van de plaats van de ligging van het onroerend goed.

Op intern-Belgisch vlak is er een parallele regel wat de territoriale bevoegdheid betreft (artikel 629, 1°, van het Gerechtelijk Wetboek).

6. Nu het onroerend goed in kwestie gelegen is te 1200 Brussel, is deze rechtbank zowel internationaal als territoriaal bevoegd om te oordelen over het voorgelegde zakenrechtelijke geschil.

7. Mevrouw B voert ook nog aan dat de vordering in feite een uitvoeringskwestie van de Nederlandse rechterlijke beslissing van 5 juni 2013 betreft en dat bijgevolg enkel de beslagrechter en niet de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is.

8. In de eerste plaats is ook de beslagrechter lid van de rechtbank van eerste aanleg, zodat het aangevoerde argument geen bevoegdheidskwestie betreft maar hoogstens een verdelingsincident.

Vooraf evenwel, is het huidige geschil geen uitvoeringskwestie, nu de Nederlandse huwelijksvermogensrechtelijke beslissing enkel een beslissing van toewijzing is maar op zich geen bevel tot handelen oplegt aan mevrouw B die gedwongen ten uitvoer gelegd zou kunnen worden. De handelingsplicht die voor mevrouw B volgt of zou volgen uit de Nederlandse huwelijksvermogensrechtelijke verdelingsbeslissing is niet vervat in die Nederlandse beslissing zelf, maar vloeit voort uit de gevolgen die de wetgeving eraan koppelt of die de partijen eraan kunnen koppelen. De handeling van mevrouw B die de heer A beoogt vast te leggen in een uitvoerbare rechterlijke beslissing, zou aldus een nieuwe rechterlijke beslissing vereisen.

De beslagrechter heeft ter zake geen bevoegdheid, wel de kamers die ten gronde oordelen over de geschillen waarvoor de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is. Wat dat laatste betreft, moet vastgesteld worden dat er geen bepaling is die de bevoegdheid voor de voorgelegde kwestie exclusief toewijst aan een andere rechtbank dan de rechtbank van eerste aanleg.

Ook op materieel vlak is deze rechtbank derhalve bevoegd te oordelen over de vordering van de heer A.

B. Internationale bevoegdheid (ondergeschikte) tegenvorderingen

1. Vier tegenvorderingen

1. Mevrouw B stelt in ondergeschikte orde een viervoudige tegenvordering in:
  - Ten eerste wenst zij de waarde van het onroerend goed te 1200 Brussel opnieuw te laten bepalen.
  - Ten tweede wenst zij dat deze rechtbank de door de heer A te betalen vergoeding verhoogt met de interesten en een bezettingsvergoeding.
  - Ten derde wenst zij dat de heer A juwelen teruggeeft, dan wel de waarde ervan betaalt (€ 65.000,00).
  - Ten vierde wenst zij dat het door de heer A verschuldigde bedrag verhoogd wordt met (de achterstallen van) de verschuldigde onderhoudsbijdrage.

Ook voor die vorderingen moet telkens nagegaan worden of deze rechtbank internationale bevoegdheid heeft.

2. De eerste vordering is te kwalificeren als een geschil betreffende de vereffening en verdeling van de huwelijksvermogensrechtelijke verhouding tussen partijen – zoals ook blijkt uit de voorgelegde Nederlandse beslissingen.

De tweede en derde vordering eveneens, nu het de waardebepaling en verdeling van goederen betreft naar aanleiding van de beëindiging van het huwelijk en het opheffen van de huwelijksvermogensrechtelijke band tussen partijen.

De vierde vordering betreft daarentegen een alimentatiegeschil. Het feit dat mevrouw B dat geschil verkeerdelijk in verband brengt of vermengt met de huwelijksvermogensrechtelijke kwestie, verandert dat uiteraard niet.

2. Drie huwelijksvermogensrechtelijke vorderingen

1. Deze zaak werd ingeleid bij dagvaarding van 9 augustus 2019. Mevrouw B stelde haar tegenvorderingen nadien in, bij conclusie.

2. De drie tegenvorderingen die kwalificeren als een huwelijksvermogensrechtelijke kwestie, vallen onder toepassing van de EU-Verordening nr. 2016/1103 van 24 juni 2016 tot uitvoering van de nauwere samenwerking op het gebied van de bevoegdheid, het toepasselijke recht en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen op het gebied van huwelijksvermogensstelsels. Overeenkomstig de artikelen 70 en 69, 1ste, van die Verordening moet de internationale bevoegdheid aangaande vorderingen die worden ingesteld op of na 29 januari 2019 immers op grond van die Verordening bepaald worden – wat het geval is voor de vorderingen in deze zaak.

Deze rechtbank moet haar internationale bevoegdheid ambtshalve onderzoeken (artikel 15 van de Verordening nr. 2016/1103). Het feit dat de heer A op dat vlak geen precieze betwisting voert, verhindert dat aldus niet.

3. Geen van de bevoegdheidsgrondslagen van de EU-Verordening nr. 2016/1103 opent bevoegdheid voor de Belgische rechtscolleges:

- Er is geen ontbinding van het huwelijk door overlijden (artikel 4 van de Verordening nr. 2016/1103).
- Er is geen echtscheidingsprocedure (artikel 5 van de Verordening nr. 2016/1103).
- Partijen hebben niet de Belgische nationaliteit, geen van beide heeft haar gewone verblijfplaats in België (artikel 6 van de Verordening nr. 2016/1103).

- Er is geen geschreven overeenkomst betreffende de internationale bevoegdheid gesloten (artikel 7 van de Verordening nr. 2016/1103).
- Een stilzwijgende aanvaarding van de bevoegdheid van de Belgische gerechten is niet mogelijk aangezien de huwelijksvermogensrechtelijke kwesties niet onder toepassing van Belgisch recht vallen (artikel 8 van de Verordening nr. 2016/1103; zie de artikelen 49-51 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en de beslissing van de Nederlandse rechtbanken dat Nederlands recht toepasselijk is).
- Er is geen mogelijkheid aan te knopen bij de ligging van het onroerend goed (subsidiare bevoegdheid van artikel 10 van de Verordening nr. 2016/1103) nu een andere lidstaat internationaal bevoegd is voor de huwelijksvermogensrechtelijke betwistingen op grond van artikel 6 van de Verordening nr. 1103/2016, met name Nederland (gemeenschappelijke Nederlandse nationaliteit van de partijen).
- Om dezelfde reden is er geen feitelijke grondslag voor de toepassing van artikel 11 van de Verordening nr. 2016/1103.
- De hoofdvordering is geen huwelijksvermogensrechtelijke vordering waarvoor deze rechtbank bevoegd is op grond van de Verordening nr. 2016/1103, zodat de tegenvordering ook niet als aanhangsel van de hoofdvordering internationale bevoegdheid van deze rechtbank meebrengt (toepassingsvoorwaarden van artikel 12 van de Verordening nr. 2016/1103 niet vervuld).

4. In beginsel is deze rechtbank dan ook niet internationaal bevoegd kennis te nemen van de huwelijksvermogensrechtelijke tegenvorderingen van mevrouw B.

5. Dat zou slechts anders kunnen zijn voor één aspect, met name indien de vordering van mevrouw B tot nieuwe schatting van het goed zou beschouwd worden als een voorlopige maatregel in de zin van artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103. In dat geval zou deze rechtbank internationale bevoegdheid kunnen putten uit die bepaling voor de beoogde voorlopige maatregel, ook al zijn de Belgische rechtbanken niet bevoegd om te oordelen over het bodemgeschil. Die bepaling luidt:

“De gerechten van een lidstaat kunnen worden verzocht de voorlopige of bewarende maatregelen te treffen waarin het recht van deze staat voorziet, zelfs indien een gerecht van een andere lidstaat krachtens deze verordening bevoegd is om van het bodemgeschil kennis te nemen.”

7. De bevoegdheidsregel van artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103 is een autonome Europeesrechtelijke bevoegdheidsregel die onafhankelijk is van het nationaalrechtelijke (internationaal) bevoegdheidsrecht. Dat betekent dat de begrippen in die bepaling (bijvoorbeeld: het begrip “voorlopige of bewarende maatregelen”) een Europeesrechtelijke invulling moeten krijgen en dat die regel geen aanvulling behoeft door nationaalrechtelijke bepalingen inzake de internationale bevoegdheid.

De verwijzing door artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103 naar *“de maatregelen (...) waarin het recht van deze staat voorziet”*, houdt geen verwijzing in naar het nationaalrechtelijke recht inzake de internationale bevoegdheid, maar enkel naar het arsenaal aan dringende en voorlopige maatregelen dat het betrokken recht potentieel ter beschikking stelt evenals naar de grondvoorwaarden die volgens dat nationale recht vereist zijn om de betrokken maatregelen te kunnen opleggen (bijvoorbeeld: urgentie).

Indien bijgevolg een gevorderde maatregel naar het nationale bevoegdheidsrecht kan opgelegd worden, betekent dat niet automatisch dat zij toegelaten wordt door artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103 terwijl het feit dat artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103 internationale bevoegdheid opent voor de gevorderde maatregel, niet automatisch betekent dat de aangezochte rechter die maatregel ook zal kunnen opleggen – nu hij eerst zal moeten nagaan of zijn recht de betrokken

maatregel wel kent en of de grondvoorwaarden ervoor aanwezig zijn. De internationale bevoegdheidskwestie enerzijds en de materieelrechtelijke mogelijkheid de gevraagde maatregel te nemen anderzijds, zijn twee onderscheiden vragen die niet mogen vermengd worden.

8. Eerste punt van onderzoek moet dus zijn of de gevraagde maatregel (een deskundig onderzoek naar de verkoopwaarde van een onroerend goed) een voorlopige of bewarende maatregel is in de zin van artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103.

Er is sprake van een voorlopige of bewarende maatregel in de zin van artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103 indien een rechterlijke beslissing nagestreefd wordt waarmee de feitelijke of juridische toestand/rechten tussen de partijen voorlopig worden geregeld ter beveiliging van de definitieve beoordeling van die toestand/rechten van die partijen (vgl. de rechtspraak van het Hof van Justitie over artikel 24 van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken: arrest Reichert (C-261/90) van 26 maart 1992, overweging 34; arrest Van Uden (C-391/95) van 17 november 1998, overweging 37; arrest St. Paul Dairy (C-104/03) van 28 april 2005, overweging 13). De bedoeling is dat de partijen middels de maatregel kunnen voorkomen dat zij schade lijden, schade die zou optreden zonder de gevraagde maatregel (zie Hof van Justitie, arrest St. Paul Dairy (C-104/03) van 28 april 2005, overweging 12).

9. De door mevrouw B gevorderde maatregel – het aanstellen van een deskundige om de waarde van het goed te bepalen – is niet te beschouwen als een voorlopige of bewarende maatregel die de toestand en rechten van de partijen voorlopig probeert te regelen, te beveiligen of bevestigen.

Het gaat immers om een middel tot bewijs- of informatiegaring dat geen (voorlopige, beveiligende) weerslag heeft op de bestaande situatie tussen partijen, maar enkel dienstig is voor de beoordeling van de vraag hoe die situatie *definitief* moet worden beslecht en op basis waarvan definitief zou moeten bepaald worden wat de omvang is van de rechten van partijen.

Daarbij zij opgemerkt dat er in deze concrete zaak geen dreiging is dat het ‘studiemateriaal’ voor de waardebepaling, desgevallend door de deskundige, of het voorwerp waarop de bewijsgaring moet geschieden (het onroerend goed) zou weglopen – met andere woorden dat de mogelijke bewijsgaring dreigt verloren te gaan. Er is geen sprake van een dringende noodsituatie die een snelle en voorlopige beveiligingsmaatregel vereist. De beoogde aanstelling van een deskundige doelt niet op een bescherming of veiligstelling van het bewijs of de bewijsgaring, maar betreft een geïntegreerd onderdeel van het bodemgeschil – onderdeel waarover de partijen weliswaar in zekere mate op zelfstandig wijze zouden kunnen debatteren (tegensprekelijk deskundig onderzoek), maar telkens onlosmakelijk verbonden met de discussie over de definitieve beslechting van het geschil ten gronde.

Er ligt bijgevolg geen situatie voor waarbij de gevraagde maatregel rechtvaardiging vindt in de dreiging dat (onherstelbare) schade wordt opgelopen – in tegendeel.

Bovendien zou het bevelen van een deskundig onderzoek – buiten de rechter die bevoegd is voor het bodemgeschil om – een goede rechtsbedeling doorkruisen en een ongerechtvaardigde afwijking van de systematiek van de internationale bevoegdheidsverdeling in de verordening nr. 2016/1103 meebrengen, wat niet de bedoeling is van de uitzonderingsregel in artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103. Indien de vordering van mevrouw B tot aanstelling van een deskundige zou worden ingewilligd – zou de voor het bodemgeschil bevoegde rechter (de Nederlandse rechter) op basis van een door een (in principe onbevoegde) Belgische rechter bevolen onderzoeksmaatregel tot een definitieve beslechting van het geschil moeten komen (of, naargelang het geval, een nieuwe, eigen onderzoeksmaatregel bevelen).

De beoordelingsvrijheid van de Nederlandse rechter – waaronder de vraag welke bewijsgraring nodig is, op welke wijze die moet gebeuren en welke gevolgen eraan moeten worden gegeven – zou er een belangrijke deuk door kunnen krijgen, terwijl de partijen zonder nuttig effect geconfronteerd worden met procedures in verschillende landen. Voorts zou de Belgische rechter al een diepgaande beoordeling van het bodemgeschil moeten ondernemen om de opportuniteit van de onderzoeksmaatregel na te gaan – kwestie waarvoor de bodemrechter (de Nederlandse rechter) veel beter geplaatst is. Specifiek in deze zaak rijst bijvoorbeeld de vraag of de gevraagde onderzoeksmaatregel nog enig nut kan hebben, nu het bodemgeschil (de waardebepaling en vergoedingsplicht) al definitief beslecht werd bij beslissing van 5 juni 2013 (zoals ook vastgesteld door het Gerechtshof Den Haag bij arrest van 6 december 2016).

10. Uit het bovenstaande volgt dat de door mevrouw B gevraagde onderzoeksmaatregel niet kan gekwalificeerd worden als een voorlopige of bewarende maatregel in de zin van artikel 19 van de Verordening nr. 2016/1103 zodat ook die bepaling geen grondslag levert voor de internationale bevoegdheid van deze rechtbank.

11. Dat betekent dat deze rechtbank geen internationale bevoegdheid heeft voor de drie huwelijksvermogensrechtelijke tegenvorderingen van mevrouw B.

12. Er zij ten overvloede op gewezen dat die kwestie al lang definitief werd beslecht door het Gerechtshof 's Gravenhage bij beslissingen van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013 en die – tergend lichtzinnig ingestelde – tegenvorderingen aldus in ieder geval onontvankelijk zouden zijn.

3. *Alimentatievordering*

1. De internationale bevoegdheid voor de tegenvordering die een beslissing beoogt inzake de (betaling van de) alimentatieverbintenis van de heer A, wordt beheerst door de EU-Verordening nr. 4/2009 betreffende de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen, en de samenwerking op het gebied van onderhoudsverplichtingen van 18 december 2008. Die verordening is van toepassing op procedures die zijn ingesteld na 18 juni 2011 (artikelen 75, 1ste, en 76 van de Verordening nr. 4/2009).

De internationale bevoegdheid moet ambtshalve onderzocht worden (artikel 10 van de Verordening nr. 4/2009).

2. De heer A betwist dat deze rechtbank internationaal bevoegd zou zijn voor de alimentatiekwestie (dat lijkt afgeleid te kunnen worden uit blz. 9 van zijn conclusie van 18 december 2019: “(...) *de discussie omtrent de alimentatie en de verdeling van andere goederen is een vordering inzake vereffening-verdeling waaromtrent uiteraard enkel de Nederlandse rechter bevoegd is. Dit aspect kan ook niet door de Belgische rechter beoordeeld worden*”).

Bijgevolg is er geen sprake van een partij die vrijwillig de internationale bevoegdheid van deze rechtbank aanvaardt in de zin van artikel 5 van de Verordening nr. 4/2009.

3. Geen van de andere bevoegdheidsgrondslagen in de Verordening nr. 4/2009 opent bevoegdheid voor de Belgische rechtbanken.

4. Deze rechtbank is internationaal niet bevoegd om een alimentatiekwestie tussen de partijen te beoordelen.

5. Voor zover de ‘alimentatievordering’ van mevrouw B daarentegen enkel zou begrepen worden als een wens tot naleving en uitvoering van Nederlandse rechterlijke beslissingen, zou die vordering

een probleem van uitvoerbaarverklaring en tenuitvoerlegging van die beslissingen betreffen waarover deze rechtbank zich zou kunnen buigen.

Mevrouw B vordert evenwel geen uitvoerbaarverklaring en duidt ook niet aan welke rechterlijke beslissing zou moeten worden uitvoerbaar verklaard of ten uitvoer gelegd, noch geeft ze aan dat zij de betaling van de alimentatieverbintenis wenst te realiseren door handelingen van gedwongen tenuitvoerlegging op vermogensbestanddelen die de heer A in België zou hebben. Haar vordering kan dan ook niet geherkwalificeerd worden naar een vraag tot uitvoerbaarverklaring van een Nederlandse beslissing. Ten overvloed zij erop gewezen dat zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt dat er een betalingsachterstand zou zijn.

C. Ontvankelijkheid hoofdvordering

1. De heer A vraagt mevrouw B te veroordelen tot medewerking aan het verlijden van een 'authentieke akte van overdracht' betreffende haar deel van het onroerend goed te 1200 Brussel. Hij vraagt niet die veroordeling te koppelen aan een dwangsom, maar wel om dit vonnis te bestempelen als titel van die overdracht, titel die vervolgens bestemd is om over te schrijven op het hypotheekkantoor.

2. Zoals hierboven werd uiteengezet, betreffen die kwesties zakenrechtelijke problemen die wegens de ligging van het onroerend goed vallen onder het Belgische recht en worden de gevolgen die de Nederlandse huwelijksvermogensrechtelijke verdelingsbeslissing op het vlak van het eigendomsrecht meebrengen, door het Belgische zakenrecht beheerst.

De toepassing van het Belgische zakenrecht betekent dat de Nederlandse verdelingsbeslissing op zich de wijziging van de eigendomssituatie inhoudt en meebrengt, dat er geen navolgende notariële akte nodig is om dat te materialiseren, noch dat er daartoe publiciteit vereist is. Voorts kan de Nederlandse verdelingsbeslissing – een rechterlijke beslissing – op grond van artikel 1, tweede lid, van de Hypotheekwet dienen ter overschrijving en het verlenen van publiciteit aan het eigendomsrecht van de heer A.

Met andere woorden: met zijn huidige vordering lijkt de heer A iets te vragen dat hem al lang ter beschikking staat in de vorm van de Nederlandse rechterlijke beslissingen.

3. In dat opzicht kan de vordering van de heer A zijn rechtspositie dan ook niet verbeteren. Dat zou betekenen dat die vordering geen belang dient en onontvankelijk is.

4. Evenwel ligt hier geen Belgische beslissing voor, maar een Nederlandse – die niet automatisch dezelfde waarde en gevolgen heeft als een Belgische rechterlijke beslissing. Zo geeft artikel 1, tweede lid, van de Hypotheekwet de mogelijkheid om Belgische rechterlijke beslissingen over te schrijven, maar kan dat niet zonder meer ten aanzien van buitenlandse rechterlijke beslissingen.

De vordering van de heer A kan dan ook begrepen worden als zijnde erop gericht aan de Nederlandse beslissing dezelfde bindende kracht en waarde te geven als aan een Belgisch vonnis – onder meer wat betreft de publiciteit ervan op het bevoegde kantoor van de Algemene Administratie van de Patrimoniumdocumentatie.

Zijn vordering komt aldus neer op het verzoek de Nederlandse beslissing waarbij de woning te 1200 Brussel aan hem werd toebedeeld en op basis waarvan hij aldus voor 100% eigenaar ervan geworden is, in de Belgische rechtsorde te erkennen zodat de bindende kracht ervan ook binnen de Belgische rechtsorde kan worden tegengeworpen aan mevrouw B én zodat aan die beslissing publiciteit kan worden gegeven met het oog op de tegenwerpelijkheid aan derden.

In die zin begrepen, dient de vordering van de heer A wel degelijk een belang.

5. Er zijn voor het overige geen ambtshalve op te werpen gronden van onontvankelijkheid.

Het feit dat de vordering tot erkenning in principe aanvankelijk via een eenzijdige procedure verloopt en, gelet op het voorwerp van de buitenlandse beslissing, tot de bevoegdheid van de familierechtbank behoort (zie artikel 23 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en 572*bis*, 9° en 10°, van het Gerechtelijk Wetboek), doet daaraan geen afbreuk nu die vereisten niet door een nietigheid of onontvankelijkheid worden gesanctioneerd.

Een eisende partij heeft de mogelijkheid een andere wijze van aanhangigmaking en behandeling te kiezen dan de wettelijk aangeboden eenzijdige procedure.

Wat de principiële bevoegdheid van de familierechtbank betreft, leidt dat tot een verdelingsincident. Een dergelijke kwestie moet evenwel vóór enige ander middel of vóór de opening van de debatten worden opgeworpen en beslecht – wat in deze zaak niet geval is. Het feit dat het verdelingsincident pas opduikt na een herkwalificatie van de door de eisende partij geformuleerde vordering, doet daaraan geen afbreuk. Een verdelingsincident kan in deze stand van zaken dan ook niet meer opgeworpen worden zodat deze kamer het geschil moet beslechten.

6. De vordering van de heer A, begrepen als een verzoek tot erkenning van de beslissingen van het Gerechtshof Den Haag van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013, in zoverre daarin beslist wordt dat de woning te 1200 Brussel integraal aan de heer A wordt toegewezen, is ontvankelijk.

D. Ten gronde

1. De kwestie in de Nederlandse beslissingen van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013 waarvan de heer A de erkenning nastreeft, betreft de verdeling van de goederen tussen de ex-echtgenoten naar aanleiding van hun echtscheiding en ontbinding van hun huwelijksvermogensrechtelijke verhouding en valt aldus binnen de internationaalprivaatrechtelijke verwijzingscategorie 'huwelijksvermogensrecht' (zie in dat verband bijvoorbeeld artikel 27 van de Verordening nr. 2016/1103).

2. Zoals hierboven aangegeven, wordt het internationaal privaatrecht op dat vlak geregeld door de Verordening nr. 2016/1103. Dat is ook het geval voor exequaturgeschillen wanneer het om een verhouding tussen twee lidstaten gaat, wat hier het geval is nu zowel Nederland als België lidstaat zijn bij de verordening.

Overeenkomstig artikel 70, 2de, van de Verordening nr. 2016/1103 is zij evenwel slechts van toepassing sinds 29 januari 2019. En artikel 69 van de Verordening bepaalt niet dat beslissingen die dateren van vóór die datum onder het exequaturregime van de verordening vallen.

Vóór 29 januari 2019 was er geen internationale norm inzake de erkenning van rechterlijke beslissingen op het vlak van het huwelijksvermogensrecht. Het nationale Wetboek Internationaal Privaatrecht moet derhalve toegepast worden.

3. Zoals gezegd, wordt de procedure in beginsel beheerst door artikel 23, §3 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en de artikelen 1025 tot 1034 van het Gerechtelijk Wetboek. Dat een andere procedure wordt gevolgd – namelijk een gemeenrechtelijke tegensprekelijke procedure – vormt evenwel geen probleem voor de behandeling en beoordeling van de exequaturkwestie. Dat blijkt onder meer ook uit het feit dat een rechter die op incidentele wijze met een erkenningsvraag

wordt geconfronteerd, die vraag kan en moet beslechten (artikel 22, §1, derde lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).

4. Artikel 24 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht somt de stukken op die de partijen moeten voorleggen.

Beide partijen leggen een kopie voor van de ondertekende beschikkingen van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013, afgeleverd door de griffie van het Gerechtshof met vermelding 'grosse' dan wel 'eensluitend afschrift', voorzien van stempel en handtekening van de griffier.

Die stukken kunnen als voldoende betrouwbaar worden beschouwd om te voldoen aan de vereisten van artikel 24, §1, 1°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Partijen voeren op dat vlak ook geen probleem aan en beroepen zich elk op die beslissingen, wat de echtheid ervan bevestigt.

Aangezien het om een procedure op tegenspraak ging, is artikel 24, §1, 2°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht niet toepasselijk.

Uit het feit dat beide partijen de beslissing voorleggen, vloeit met voldoende zekerheid voort dat zij aan beide partijen werd ter kennis gebracht, zodat geen bewijs van betekening of kennisgeving ervan moet voorgelegd worden (artikel 24, §1, 3°, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht).

Ten slotte vermeldt de beschikking van 5 juni 2013 dat zij uitvoerbaar bij voorraad is (waardoor de principiële schorsende werking van een cassatieberoep, bepaald in artikel 404 van het Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, niet speelt), zodat geen bijkomend stuk vereist is om uitsluitel te verkrijgen over het uitvoerbare karakter van de beslissing tot toewijzing van de woning aan de heer A. Er zij trouwens op gewezen dat in de beslissing van 5 december 2016 werd vastgesteld dat de beslissing van 5 juni 2013 niet in cassatie werd aangevochten en dat een cassatieberoep binnen drie maanden na de dag van de uitspraak moet worden ingesteld (artikel 402 van het Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) – zodat met zekerheid vast staat dat de beslissing van 5 juni 2013 definitief is geworden.

Er kan besloten worden dat de partijen voldoende stukken aandragen die beantwoorden aan de vereisten van artikel 24 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht.

5. Vervolgens moet worden nagegaan of er ten gronde een bezwaar bestaat tegen de erkenning van de genoemde beslissing. Enkel de in artikel 25, §1, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht opgesomde gronden kunnen een weigering van erkenning of uitvoerbaarverklaring schragen.

Geen van die weigeringsgronden is evenwel aanwezig in deze zaak: er kan inzonderheid geen strijdigheid met de openbare orde (1°), schending van het recht van verdediging (2°) of een schending van de exclusieve bevoegdheid van de Belgische rechtbanken (7°) vastgesteld worden. Wat dat laatste betreft zij eraan herinnerd dat de Nederlandse rechter een huwelijksvermogensrechtelijke maar geen zakenrechtelijke beslissing velde. Het feit dat die beslissing door toepassing van het Belgische recht ook een zakenrechtelijk effect meebrengt, verandert dat niet.

6. Er moet besloten worden dat niets zich verzet tegen de erkenning van de Nederlandse rechterlijke beslissing waarbij aan de heer A het eigendomsrecht over de gehele woning te 1200 Brussel wordt toegekend, gepaard gaande met zijn plicht daarvoor € 432.500,00 te betalen aan mevrouw B.

Die beslissing kan dan ook volle uitwerking krijgen binnen de Belgische rechtsorde en dienen ter publicatie van het eigendomsrecht van de heer A over genoemd goed.

7. De vordering van de heer A is in dat opzicht gegrond.

E. *Gerechtskosten*

1. De herkwalficatie van de vordering van de heer A neemt niet weg dat hij als in het gelijk gestelde partij te beschouwen is. Alle tegenvorderingen van mevrouw B werden afgewezen, haar verweer is tevens tergend nu de Nederlandse beslissing definitief is, gezag van gewijsde heeft en zij er zich moet bij neerleggen – ook al zou ze op andere punten terechte bezwaren hebben ten aanzien van de heer A (waarvan evenwel geen begin van bewijs wordt bijgebracht).

2. Mevrouw B moet dan ook de gerechtskosten dragen. De heer A vraagt een rechtsplegingsvergoeding van € 1.440,00. Mevrouw B brengt daar niets tegen in.

F. *Uitvoerbaarheid*

Deze beslissing is van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad (artikel 1397 van het Gerechtelijk Wetboek). Er zijn geen redenen om het kantonement uit te sluiten of een borgstelling op te leggen.

OM DEZE REDENEN DE RECHTBANK

Stelt vast dat de bepalingen van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, zoals gewijzigd, werden toegepast.

Zegt dat deze rechtbank geen internationale bevoegdheid heeft om te oordelen over de tegenvorderingen van mevrouw B.

Zegt dat de vordering van de heer A moet begrepen worden als een vraag tot erkenning van de Nederlandse beslissing waarbij hij werd aangeduid als enige eigenaar van de woning te 1200 Brussel, [...], onder de verplichting € 432.500,00 te betalen aan mevrouw B.

Verklaart die vordering ontvankelijk en gegrond.

Erkent bijgevolg de beschikkingen van het Gerechtshof 's Gravenhage van 22 augustus 2012 en 5 juni 2013, gewezen in de zaak gekend onder het nummer 200.097.330/01 + 200.097.334/01, in de mate zij het volledige eigendomsrecht over de woning te 1200 Brussel, [...] toebedelen aan de heer A en de heer A verplichten in ruil daarvoor € 432.500,00 in hoofdsom te betalen aan mevrouw B.

Zegt dat die beslissingen dienaangaande volle uitwerking hebben binnen de Belgische rechtsorde, zoals een Belgische beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan.

Veroordeelt mevrouw B tot betaling aan de heer A van de kosten van dagvaarding en bijdrage aan het fonds juridische tweedelijnsbijstand (samen € 275,95) en van een rechtsplegingsvergoeding van € 1.440,00.

Veroordeelt mevrouw B tot betaling aan de Belgische Staat van de rolrechten, begroot op € 165,00 en te innen door de FOD Financiën.

Gewezen door de derde kamer, die op de zitting en voor het wijzen van het vonnis samengesteld was uit de heer H. Storme, rechter, en mevrouw C. Kint, griffier, [...]

Ondernemingsrechtbank Dendermonde, vonnis van 9 april 2020

Internationale bevoegdheid – Leningsovereenkomst – Artikel 7 Verordening 1215/2012 (Brussel Ibis) – Toepasselijk recht – Leningsovereenkomst – Artikel 3 Verordening 593/2008 (Rome I)

Compétence internationale – Contrat de prêt – Article 7 Règlement 1215/2012 (Bruxelles Ibis) – Droit applicable – Contrat de prêt – Article 3 Règlement 593/2008 (Rome I)

Inzake

J.I. NV, met zetel te [...], ondernemingsnummer [...].

Eisende partij, die heeft als raadsman Mr. Lotte Vanfraechem, advocaat te 9000 Gent, Lange Boomgaardstraat 6.

Tegen

S.V. Sp.Z.O.O., vennootschap naar buitenlands recht, met vennootschapszetel te [...] Polen, [...], KRS nummer [...].

Eerste verwerende partij, die niet verschijnt.

Mr. Magdalena Barbara Antos, advocaat met kantoor te [...] Polen [...], in haar hoedanigheid van vereffenaar van de vennootschap naar buitenlands recht S.V. , voornoemd.

Tweede verwerende partij, die niet verschijnt.

I. De feiten

De nv J.I. (hierna eisende partij) heeft aan de Poolse vennootschap S.V. Sp.Z.O.O. (hierna verwerende partij) in 2008 en 2009 leningen verstrekt ter financiering van een vastgoedproject in Polen :

- op 07.07.2008 ; 124.950 EUR terug betaalbaar op 31.12.2009 aan een interest van 8% per jaar (zie stuk 2 van eisende partij)
- op 07.02.2009 : 3.250 EUR terug betaalbaar op 31.12.2009 aan een interest van 8% per jaar (zie stuk 3 van eisende partij)

Op 07.12.2012 werden de interesten verlaagd van 8% naar 2,5% met ingang van 01.01.2013. (zie stuk 4 van eisende partij)

In 2015 werd mevrouw Magdalena Barbara Antos als vereffenaar aangesteld.

Eisende partij kreeg geen enkele terugbetaling uit de vereffening.

Op 30.12.2019 liet eisende partij een dagvaarding betekenen aan verwerende partij.

II. De vorderingen

Eisende partij vordert dat :

- de rechtbank zich internationaal bevoegd verklaart
- de vorderingen ontvankelijk en gegrond te verklaren
- vast te stellen dat de leningsovereenkomsten door het Belgisch recht worden beheerst
- verwerende partij te veroordelen tot de terugbetaling van de ontleende bedragen van 124.950 EUR en 3.250 EUR te vermeerderen met de moratoire interesten vanaf 31.12.2009 tot 31.12.2012 aan 8% en vanaf 01.01.2013 aan 2,5% vanaf heden omgezet in gerechtelijke interesten, tot de dag van algehele betaling.
- verwerende partij te veroordelen tot alle procedurekosten met in begrip van een rechtsplegingsvergoeding begroot op 6.000 EUR.

Eisende partij vordert dat dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard.

III. De beoordeling

Op de zitting van 12.03.2020 verscheen verwerende partij niet, noch iemand voor haar en zij legde ook geen conclusies neer.

Rechtsmacht

1. Dit geschil heeft een internationaal karakter. Eisende partij heeft haar zetel in België en verwerende partij in Polen.

Het betreft leningsovereenkomsten.

2. Als Belgische rechter, gaat deze rechtbank in eerste instantie na welke regels haar eigen rechtssysteem (lex fori) voorschrijft in het kader van een geschil met een internationaal karakter zoals voorligt.

Artikel 2 van het de Belgische Wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (WIPR) bepaalt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van internationale verdragen, van het recht van de Europese Unie of van bepalingen in bijzondere wetten, regelt deze wet voor internationale gevallen de bevoegdheid van de Belgische rechters, de aanwijzing van het toepasselijk recht en de voorwaarden voor de uitwerking in België van buitenlandse rechterlijke beslissingen en authentieke akten in burgerlijke zaken en in handelszaken".

Artikel 2 WIPR herinnert aan het principe van voorrang van het EU recht waarbij de regels van een verordening op de subsidiaire regels van het WIPR primeren.

3. In dit geval is de Verordening (EU) 1215/2012 van 12 december 2012 van het Europees Parlement en de Raad betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken van toepassing (de Brussel I Bis - Verordening) van toepassing.

Art. 7 van de Brussel I Bis Verordening bepaalt :

"Een persoon die woonplaats heeft op het grondgebied van een lidstaat, kan in een andere lidstaat voor de volgende gerechten worden opgeroepen:

a)

ten aanzien van verbintenissen uit overeenkomst, voor het gerecht van de plaats waar de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt, is uitgevoerd of moet worden uitgevoerd;"

b)

voor de toepassing van deze bepaling is, tenzij anders is overeengekomen, de plaats van uitvoering van de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt:

- *voor de koop en verkoop van roerende lichamelijke zaken, de plaats in een lidstaat waar de zaken volgens de overeenkomst geleverd werden of geleverd hadden moeten worden;*
- *voor de verstrekking van diensten, de plaats in een lidstaat waar de diensten volgens de overeenkomst verstrekt werden of verstrekt hadden moeten worden;*

4. Leningsovereenkomsten zijn overeenkomsten voor verstrekking van diensten, (zie HvJ (3eK. Nr. C-249/16,15 juni 2017 (Saaie KaredalStefan Benkö, RABG 2017 afl. 17,1351, noot CLIJMANS,C.;Tijdschrift@ipr.be 2017,afl. 2, 7 en <http://www.ipr.be/> 1 augustus 2017) Bijgevolg wijst de plaats waar de diensten volgens de overeenkomst verstrekt werden of dienden verstrekt te worden aan welke rechtbank kan worden aangesproken.

5. De gesloten leningsovereenkomsten bepalen dat ze buiten Polen werden gesloten en dat het kapitaal of de gelden die werden uitgeleend zich buiten Polen bevonden.

De ontleners die het kapitaal ter beschikking stelde, bevindt zich in België en bevestigt dat ook het kapitaal zich op het ogenblik van het sluiten van de leningsovereenkomsten in België bevond. Het staat voor de rechtbank vast dat de kredietverlening vanuit België gebeurde. Met andere woorden werd de diensten volgens de overeenkomst verstrekt vanuit België. Bijgevolg hebben de Belgische rechtbanken rechtsmacht.

Toepasselijke wet

Het toepasselijke recht wordt zowel in België als in Polen beoordeeld op grond van de Verordening 593/2008/EG van 17 juni 2008 van het Europees Parlement en de Raad inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (Rome I Verordening)

Artikel 3 van de Rome I Verordening bepaalt:

"3 Rechtskeuze door partijen

1. Een overeenkomst wordt beheerst door het recht dat de partijen hebben gekozen. De rechtskeuze wordt uitdrukkelijk gedaan of blijkt duidelijk uit de bepalingen van de overeenkomst of de omstandigheden van het geval.

Een impliciete rechtskeuze is geldig conform artikel 3 Rome I Verordening.

Beide leningsovereenkomsten sluiten expliciet het Poolse recht, of minstens de Poolse wet van 9 september 200 op burgerlijke transacties uit.

De overeenkomsten sluiten ook expliciet uit dat ze in Polen werden gesloten en dat het kapitaal zich buiten Polen bevindt.

Aangezien de ontlener die het kapitaal ter beschikking stelde, zich in België bevindt en bevestigt dat ook het kapitaal zich op het ogenblik van het sluiten van de leningsovereenkomsten in België bevond, leidt de rechtbank hieruit af dat partijen impliciet ervoor gekozen hebben om de Belgische wet van toepassing te maken op hun leningsovereenkomsten.

De kosten

De eisende partij vordert de veroordeling van de verwerende partij tot het betalen van de kosten, inclusief een rechtsplegingsvergoeding.

Aangezien de vordering grotendeels werd toegekend geldt de eisende partij als "*de in het gelijk gestelde partij*" zoals bedoeld in art. 1022 Ger.W.

Aldus is de verwerende partij gehouden tot het dragen van de kosten van het geding, met inbegrip van een minimumrechtsplegingsvergoeding (artikel 1022, lid 7 Ger; W. .) ten belope van 1.200 EUR.

IV. DE BESLISSING

De rechtbank spreekt dit vonnis uit bij verstek.

De rechtbank verklaart dat ze internationale rechtsmacht heeft.

De rechtbank verklaart de vorderingen ontvankelijk en gegrond.

De rechtbank stelt vast dat de leningsovereenkomsten door het Belgische recht worden beheerst. De rechtbank veroordeelt de sp Zoo S.V. tot de terugbetaling van de ontleende bedragen van 124.950 EUR en 3.250 EUR te vermeerderen met de moratoire interesten vanaf 31.12.2009 tot 31.12.2012 aan 8% en vanaf 01.01.2013 aan 2,5% vanaf heden omgezet in gerechtelijke interesten, tot de dag van algehele betaling.

De rechtbank veroordeelt sp Zoo S.V. tot de kosten van het geding :

- dagvaarding : 1.308,58 EUR
- minimumrechtsplegingsvergoeding : 1.200 EUR

Veroordeelt sp Zoo S.V. tot betaling van het rolrecht begroot op 165 EUR aan de Belgische Staat (FOD Financiën). De FOD Financiën zorgt voor de inning en zal hiertoe een betalingsuitnodiging sturen.

Verklaart dit vonnis conform art. 1397 Ger.W. uitvoerbaar bij voorraad, behoudens verzet of hoger beroep van de versteklatende partij (artikel 1397, 2de lid Ger. W.)

Dit vonnis wordt gewezen door:

M. Aguirre y Otegui, rechter – voorzitter van de eerste kamer, D. Serbruyns en C. Moens, rechters in ondernemingszaken, bijgestaan door N. Verschelden, griffier.

ACTUALITEIT/ACTUALITÉ

Regelgeving / Réglementation

Wetboek van de Belgische nationaliteit

- [Koninklijk besluit van 6 mei 2020](#) tot vaststelling van de akten en stavingsstukken die moeten worden gevoegd bij de verklaring tot toekenning van de Belgische nationaliteit op grond van artikel 11*bis* van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, alsook van de inhoud van het formulier betreffende de verklaring.

Dit koninklijk besluit is op 10 juni 2020 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

- [Koninklijk besluit van 6 mei 2020](#) tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2013 tot uitvoering van de wet van 4 december 2012 tot wijziging van het Wetboek van de Belgische nationaliteit teneinde het verkrijgen van de Belgische nationaliteit migratieneutraal te maken.

Dit koninklijk besluit is op 10 juni 2020 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad.

Code de la nationalité belge

- [Arrêté royal du 6 mai 2020](#) déterminant les actes et justificatifs à joindre à la déclaration attributive de nationalité belge fondée sur l'article 11*bis* du Code de la nationalité belge ainsi que le contenu du formulaire de déclaration.

Cet arrêté royal a été publié le 10 juin 2020 au Moniteur belge.

- [Arrêté royal du 6 mai 2020](#) modifiant l'arrêté royal du 14 janvier 2013 portant exécution de la loi du 4 décembre 2012 modifiant le Code de la nationalité belge afin de rendre l'acquisition de la nationalité belge neutre du point de vue de l'immigration

Cet arrêté royal a été publié le 10 juin 2020 au Moniteur belge.